

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

YENİ SERHİLDANLARA HAZIR OLALIM

• Kitleler Devrimci
Dönüşüm İçin
Mücadele Ediyor

• İç Savaş
Tasfiye
Edilemez

• Kürt Halkı
Yalnız
Değildir

• Dersim '38
Katliamdır

• Tutsaklar
Açlık
Grevinde

• Antakya
Ayışığı
Açıldı

13 ARALIK 2009
KADIKÖY

KİTLELER DEVRİMCİ DÖNÜŞÜM İÇİN MÜCADELE EDİYOR

Devrimci yükseliş her geçen gün yeni kitleleri kendine çekerek biraz daha güçlenerek sürüyor. Sermayenin ve faşist devletin yıllarca kesintisiz ve azımlaşarak süren baskısı ve saldırıları, kitlelerin devamlı olarak kötüleşen yaşam koşulları ve ivedilik kazanan yaşamsal istemleri devrimci yükselişi durmadan besliyor, onu keskinleştiriyor.

Kurulu sosyal sistemle çatışma içinde olan kitlelerin, hem sayısı artıyor hem de olayların niceliği artıyor. Gelişen olayların en önemli yanı, sürekliliğidir. Devrimci bir nitelik kazanmış olan olayların süreklilik kazanmış olması yeni ve daha büyük olayların hazırlayıcısı ve ateşleyicisidir her zaman. Bugüne değin eylemlere katılmamış en geride duran emekçiler, gerek hayat pahalılığının artması sonucu ve gerekse de sömürücü güçlere karşı hiç eksilmeyen devrimci eylemlerin verdiği cesaret ve güvenle şimdi daha büyük kalabalıklar halinde gösterilere katılıyorlar. Sayısı her gün hızla artan kitle eylemleri gözlerimizin önünde gerçekleşiyor. Burada bütün sorun, her gün gözümüzün önünde akıp giden hareketin gerçek tarihsel ve politik anlamını ortaya koyabilmektir. Olayların ve gidişatın devrimci anlamını kavramaktır. Ancak açık, devrimci kavrayıştan sonradır ki, devrimci öncünün, devrimci öznenin, kitleleri hangi taktiklerle hedefe götüreceği sorunu netlik kazanır.

En son olarak Dersim halkı ve ilerici, devrimci güçler büyük bir öfkeyle faşizme, şovenizme ve ırkçılığa karşı eyleme geçti. Daha bir kaç gün önce yüz binlerce Alevi İstanbul Kadıköy’de etkileyici büyük bir miting yaptı. Yine çok yakın zamanda Kürt halkı şimdiye kadarki en kalabalık ve en coşkulu gösterilerle dağdan gelenlere sahip çıktı. Yine aynı süreçte işten atılan İzmir Belediye işçileri günlerce süren eylemden sonra bir ayı kapsayan İzmir-Ankara etkileyici yürüyüşünü gerçekleştirdiler. Ve bir çok yerde binlerce işçi aylardır süren grev ve direnişte bulunuyor. Kamu emekçilerinin eylemleri ise kesintisiz olarak sürüyor. Aynı süreçte bilinçli ve örgütlü eylemlerle kendiliğinden kitle eylemleri birlikte ortaya çıkıyor. Bugün oluşan kendiliğindenci eylemler belirli bir bilinç taşıyor. Kitlelerin kendiliğindenci eylemlerinin altında yıllarca süren devrimci mücadele var. Sosyalist propaganda, devrimci ajitasyon ve bilinçlendirme çalışması var. Bu nedenle kendiliğindenci kitle eylemleri yalnızca ko-

şulların etkisiyle oluşmuyor; onları hazırlayan devrimci öznenin bunda büyük bir etkisi var. Sınıf savaşımının her aşamasındaki kendiliğindenci eylemler aynı değildir. Şu anki kendiliğinden meydana gelen ama ileri olan kitle eylemleri belli bir noktada niceliğin niteliğe dönüşmesi, yani bir devrime dönüşme potansiyel ve eğilimi taşıyor.

Reformist ve oportünist bakış açısına sahip olanlar, kitle eylemlerinin devrimci niteliğinden uzak bir tablo çiziyorlar. Onarlara bakılırsa, olanlar her zamanki kitle davranışından çok farklı değil. Sadece dönem dönem eylemlerle katılanların sayısı biraz artıyor o kadar. Böylece ne “her zaman” ortaya çıkan, yani kesintisiz süren kitle eylemlerinin militan kararlılığını anlayabiliyorlar, ne de eylemlere katılan emekçilerin niceliğinin devrimci anlamını. Oysa ki tüm bu sayısız eylemler, sayısız görüngü bugün bir noktada birleştiği için, tüm bu olaylar aynı dönemde meydana geliyor. Bu denli zengin ve çeşitlilik gösteren kitle eylemlerinin aynı dönemde oluşması ve bir noktada kesişmesi, bir devrim noktasına geldiğinin en ikna edici kanıtıdır.

Olan şey birikmiş kitle öfkesinin patlamasıdır. Bunun temelinde, burjuvazinin yıllarca süren baskısı, katliamı ve sömürüsü var. Gitgide olgunlaşan ve kesinleşen sistemin uzlaşmaz iç çelişkileri var; emek-sermaye karşıtlığı var; emekçi kitlelerle sermaye güçlerinin çatışması var. Ekonomik ve toplumsal yaşamdaki çelişki ve karşıtlıklar kendini devrimci kitle eylemleriyle dışa vuruyor. Güncel eylemleri doğru kavramak için, bu eylemlerin üzerinde hareket ettiği gerçek koşulların teorik çözümlenmesini bilimsel bir anlayışla yapmak gerekiyor. Oportünizmin etkisinde olan biri böyle bir çözümlemeyi yapamaz. Olayların bütünlüklü gelişmesini ve harekete geçirici güçlerini doğru olarak tam anlamak için Marksizmin devrimci özüne dayanılmalıdır, devrimci diyalektiğe dayanılmalıdır.

Ekonomik ve tarihsel durumu ve olayların yönünü, yani nesnel gelişmeleri en temel çizgileriyle ortaya koyabilme yeteneğine sahip olan yalnızca Leninist Parti’dir. Leninist Parti, nesnel koşulları doğru olarak tanımlamakla kalmayıp, öznel koşulların da bilimsel bir analizini yapmıştır. Devrimin gerçek koşullarını ve bu koşulları bir devrime dönüştürecek olan devrimci öznenin gerçek durumunu, gelişimini ve

vardığı düzeyin bir tablosunu aynı kesinlikle çizmiştir. Leninist Parti gün gün büyüyen ve devrime doğru ilerleyen olayların yönünü şaşırtıcı doğrulukla ortaya koymuştur. Kitleler pratikte, Leninist Parti’nin teorik olarak söylediklerini onun devrimci programını yaşama geçiriyorlar. Çünkü Leninist Parti’nin devrimci programı bir eylem yol göstericisidir.

Bugün büyük kitle eylemlerine önyak olan demokratik kitle örgütleri ve çeşitli sosyalist hareketler, ideolojik, politik durumlar nedeniyle, kitleler üzerindeki bu etkilerini uzun süre koruyamazlar. Onlar ancak kendiliğindenci hareketin örgütlü ifadesi olarak varlık gösterebilirler. Kendiliğinden gelme hareket ise, bilinçli bir hedefe sahip değilse, devrimci bir politik program tarafından yönlendirilmiyorsa başarıya ulaşamaz.

Kitleler, bugün buldukları noktada hiç bir biçimde durmak istemiyorlar. Çünkü yaşanan deneyimlerinden biliyorlar ki, daha ileri gidilmeden, iktidarı ele geçirmeden, var olan durumlarında köklü bir değişiklik olmaz. Halk kitleleri üzerinde belli bir dönem etkide bulunanlar, devrimci bir çizgiye sahip değillerse, ne kitlelerin istemlerine yanıt verebilirler, ne de sınıf mücadelesinin gelişmesine ayak uydurabilirler. Daha ileri gitmek demek kurulu olan düzeni yıkmayı hedeflemek, egemen güçlerle çatışmayı göze alacak devrimci bir konuma sahip olmak demektir. Dolayısıyla yalnızca gerçek devrimci bir hareket kitlelere önderlik edebilir, devrimin öznesi olabilir. Bu gerçek sınıf savaşımının yasaları tarafından, içinde bulunduğumuz tarihsel koşullar tarafından gündeme getirilmiştir.

Bugün halk kitlelerinin desteğini yanında bulanlar, eğer onlara ileri bir hedef, devrimci bir hedef göstermezlerse, aynı desteği her zaman yanlarında göremeyecektir. Halkların eylemler sırasında ortaya koydukları büyük coşku, çürümüş burjuva düzene karşı harekete geçmekten, onunla çatışmaktan ve yeni bir toplum kurma hedefinden ileri geliyor. Yine bu coşku, kendi mücadelesine dayanarak politik özgürlüğü elde etme, politik özgürlüğe dayanarak insani özgürlüğü, yani toplumsal kurtuluşu gerçekleştirme amacından ileri geliyor. Sürmekte olan kitle ayaklanmaları, devrimci heyecanın ve devrimci coşkunun sürekli olması için emekçi kitlelerin iktidara gelmesi zorunludur. Ancak devrimci bir iktidar, kitlelerin devrimci ateşliliğini ve dünyayı yeniden kurma eyleminin sürekliliğini sağlayabilir. Bakış açıları sistemin çevresini aşmayanlar emekçi kitleleri daha ileriye, mücadelenin yeni aşamalarına götüremezler.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler devrimci tarihi görevlerini Leninist Parti’nin önderliğinde yerine getirebilirler. Leninist Parti, programının devrimci niteliği, hareketin her aşamasında hareketin genel çıkarlarını temsil eden devrimci pratiği ve en şiddetli saldırıları altında gelişmesini sürdürmesi ve militan sınıf örgütü olma niteliğiyle ezilen ve sömürülen kitleleri hedefine götürecektir. Kitleleri zafere Leninist Parti götürecektir.

C.DAĞLI

İÇ SAVAŞ TASFİYE EDİLEMEZ

Tüm o reformist tayfayla arasında küçük bir adım mesafe bulunan tekel icazetli solcuya sorsanız, bu toplumun ana fay hattının cuntacı ile hükümet, Ergenekoncuyla AB'ci arasından geçtiğine yemin billah eder. Ama “ Darbelere Dur Del!” eylemine katılanların sayısı yüzleri bile bulmayınca, eyleme gazetesinde hiç yer ayırmaz; sonra da oturup, kafes eylem planına göre yüzlerce öğrenciyi öldürmeyi planlayan cuntacılar karşı bu denli sessiz kalan halkımızın üzerinden 12 Eylül silindirinin nasıl geçtiğine dair, derin düşüncelere dalar.

Tipik küçük burjuva entelektüel hayat kendi planlarına uymuyorsa, ona lanet okur. Oysa, hayatın, toplumun bambaşka planları var. Fay hattı öylesine derin, sarıntılar yıkıcı ki, kafes eylem planı gibi “artçı şok”lara şimdi herkes alışkın.

Bu toplumu boydan boya yaran asıl fay hattının nereden geçtiğini görmek isteyen, son iki ay içinde yaşananlara baksın. O zaman rahatlıkla görecekler ki, o fay İstanbul Amed arasından geçiyor ve bir kez harekete geçtiğinde, korkunç gerilimle yüklü tüm diğer fay hatlarını da, kolayca hareket ettiriyor. Ne Ergenekon, ne kafes, ne de açılım. Asıl büyük tartışma, sokak eylemleriyle şekilleniyor.

Sadece son iki ayda, önce Kürt halkı, sonra Aleviler ve nihayet, kamu emekçileri, en acil, en ertelenemez özelemleri için, en köklü sorunları için sokaklara yüz binler halinde aktılar. Ve sokak, toplumun bütün kesimlerini tartışmanın içine çekti, tarafları belirginleştirdi, ve toplumu kutuplaştırıp herkesi tavır alamaya zorladı.

Aslında hükümet eliyle yürütülen açılım, kendi halinde yürüyüp gidiyordu. Ta ki, Silopi-Amed arasında sergilenen o müthiş kitle gösterisine dek. O andan sonra bu büyük eylem, tüm tartışmaları kendi eksenine çekti, soğurdu ve yeni biçim verdi. Bu eylem, Kürt sorunu üzerinden kırılmış ve gerilimle dolu fay hatlarını harekete geçirdi. Fakat bu kez, yalnızca hamasi sloganlar değil toplumdun duyduğu. Müthiş bir tartışma, hesaplama dalgası tüm topluma ya-

yıldı. Kutsallıklar, tabular ve hamasetle üstü örtülen korkunç gerçek bir anda açığa çıktı. İç savaş, zafer, yenilgi, çürüme, vb. sözleri havada uçtu. İzmir ve Bayramiç'te yankılanan “Kürtler Dışarı” sloganları ilk kez bu kadar açık yankılandı. Şovenizmin bu kudurmuş gösterileri, silahlar tasfiye edilse de iç savaşın toplumun her katmanına yuvanmış olduğunu ve şimdiden sonra çok daha açık biçimde yürütüleceğini; ve nihayet, silahları görmenin, yalnızca karşı-devrimin kudurganlığını arttıracığını kanıtladı.

Kadıköy'deki tarihi Alevi mitingi de benzer sarsıcı etkiler yaratmayı başardı. Böyle bir anda söylenen CHP'li Onur Öymen'in sözlerinin, ikinci bir Dersim isyanına sebep olması şaşırtıcı olmadı. Ezilen alevi emekçi kitleleri artık kendilerini korumaya alabilmek için CHP gibi bir devlet partisinin arkasında sıraya girme ihtiyacı duymuyorlar. Kendilerine güvenleri zaman içinde arttı, son bir yılda adeta bir güven patlaması yaşandı ve Öymen'in sözleri, sadece bardağı taşıran son damla oldu. Dev miting olmasaydı, o sözler ne bu denli yaygın tartışılırdı, ne de bu tartışma kemalizmin üzerindeki kalın sis perdesini dağıtacak derinliğe ulaşırdı.

Kamu emekçilerinin büyük grevi, son zamanlarda ağızlarından kardeşlik, huzur, barış, sevgi kelimesini düşürmeyenlerin tüm foyasını meydana çıkarmaya yetti. Sureti haktan görünenler, yüzlerindeki maskeyi biranda sıyrıp attılar. Recep Tayyip Erdoğan; “memur, yasalar önünde baş eğecek” diye tehditler savururken, halen inatla kendisinden demokratlık bekleyenlerin içindeki umut kırıntılarını eziverdi. Bu eylem sayesinde bir kez daha görüldü ki, Ergenekon-cunta planları karşısında, sol cennahtan aşırıdıkları söylemlerle kendilerini allayıp pullayanlar katıksız emekçi düşmanlarıdır. Bu dinci-faşist cenahın sözcüsü Zaman gazetesi, grevdeki memurlara tepki gösteren 75 yaşındaki bir hamalın sözlerini manşete taşıyordu. Zamancılara göre tüm emekçiler sus pus oturmalı, 75 yaşında da

olsa bir hamal gibi çalışmalıydı. Bu manşetten taşan iğrenç sömürgeci zihniyet, emekçilerde mide bulantısı yaratmış olmalı.

Önceki yıllarda çok daha etkili olan, ulaşım, sağlık ve eğitimde tüm işleri neredeyse durduran kamu emekçilerinin eylemi, toplumda da, önceki yıllarda görülmemiş bir yankı buldu. Herkes, bu eylem karşısında bir tavır geliştirmek zorunda kaldı. Büyük çoğunluk destekledi, geri kalanlara şikayetçi oldu. Dahası, herkes tavrını açıkça savundu, karşı tarafa kabul ettirmek için okul, hastane önlerinde tartışmalara girdi, pasif değil aktif bir tutum benimsedi. Toplum bir kez daha ortadan ikiye bölünmüş oldu. İçinden geçmekte olduğumuz sürecin öne çıkan bir özelliğidir bu: her eylem toplumda bir kutuplaşma yaratıyor, açık tartışmalara neden oluyor ve herkes kendini şu ya da bu tarafın içinde tarif ediyor. Tüm emekçi sınıflar adeta bir bahar havası gibi, devrimin yaydığı atmosferi ciğerlerine çekiyorlar.

İç Savaşta Yeni Dönem

Bütün bu büyük eylemler, hükümet eliyle yürütülen tekelci sermaye açılımının amaçlarını boşa çıkarıyor. Açılım politikası yoluyla tekelci sermaye, temel konularda taviz vermeden ama en önemsiz konuları sanki ölüm-kalım meselesiymiş gibi müzakere ederek, tek bir hedefe varmayı amaçlıyordu: birleşik devrimin en örgütlü bileşeni Kürt halkının elinden silahları almak. Bu hedefle bir kez varıldığında, iç savaşın tasfiyesi daha kolay olacaktı. Fakat bu yolda atılan her adım, iç savaşın daha da yaygınlaşması sonucunu doğurdu. Neden? İşin içinde bir CHP-MHP komplosu aramadan soruyla bilimsel bir cevap verelim.

İç savaş yalnızca silahlı güçler arasında cereyan etmez. Marksist iç savaş kavramı bundan çok daha fazlasını ihtiva eder. Sınıflar arası sert mücadelelerin, art arda, üst üste gelip birikmesiyle derinleşen çelişkilerin bir noktadan sonra toplumun bir kesimi üzerinde tank-tüfek siyaseti izlenme-

sini zorunlu hale getirmesiyle, iç savaş şekillenir. Silahlı güçler hali hazırda çatıştığı için değil ama, sınıflar mücadelesinin artık iç savaş kaçınılmaz kıldığı bir evreye girildiği için, silahlı güçlerin her çatışması politik yaşamın orta yerine oturur.

Bu topraklarda iç savaş, sert geçen ve sınıflar mücadelesinin, toplumun orta yerine bir dağ gibi yığıp durduğu ve bir türlü aşılmaz çözülmeyen sorunlar yumağının şiddet yoluyla çözümünden başka bir yol kalmadığı için boy attı, yaygınlaştı. 90'lı yılların hemen başında, sınıfsal, ulusal ve tarihsel sorunlar o boyutlara varmıştı ki, tekelci sermaye, egemenliği bu sorunların varlığına rağmen sürdürmezdi. Burjuva iç savaş, orta yerde yığılıp duran bu sorunların zorla bastırılmasını, yok sayılmasını hedefledi. Ne var ki, hedeflerinde başarıya ulaşmak bir yana, bu sorunları, araya koskoca bir kan deryası girmiş toplumun iki kutbunda biriktirmeye devam etti. Sonuçta toplum, burjuva iç savaşın başladığı zamandan çok daha derin ve aşılmaz çatlaklarla birbirinden ayrılmış durumdadır. Zor yönemiyle bastırılmayan ve yok edilen tüm sorunlar, şimdi bütün ağırlıklarıyla politik arenanın mevzilerini doldurmaktalar.

İç savaşa neden olan sınıfsal, ulusal ve tarihsel sorunlar, üzerilerini örten tabular, kutsallıklarla örülü kabuk parçalandıkça, daha etkin bir rol oynamaya başladılar. Tekelci zorbalık geriletildikçe, daha önce konuşulamayan ama orta yerdeki varlığı nedeniyle toplumu iç savaşa sürükleyen tüm sorunlar açıkça konuşulur oldu; böylece tekelci egemenlik altında bu sorunların çözülemeyeceği gerçeğinin, geniş emekçi kesimlerince kabul görme olasılığı arttı. Canlı propaganda ve ajitasyon çalışmaları için alabileceğine verimli bir aracı, leninistlerin önüne salıverdi. En derin özlemler, ertelenemez ihtiyaç ve taleplerle meydanlara akan emekçiler radikalleşirken, bunun karşısına dikilen karşı-devrimci güçleri de kanlı maceralara doğru arkadan itiyor. Devrimci propaganda ne denli güçlendiyse, karşı-devrimin kanlı provokasyonları da o denli gündemdedir. Tekelci sermayenin hükümet eliyle yürüttüğü açılım tartışmalarının, iç savaş daha görünür hale getirmesi bu yüzdendir. □

DEVİRİMCİ TUTSAKLARIN SESİ SOLUĞU OLMAK İÇİN

Emek ve sermaye çelişkisi... Proletarya ve burjuvazi... Devrim ve karşı-devrim... Silah, bilinç ve yürekle yürütülen bir mücadele... Bu mücadelenin en keskin cephelerinden olan zindanlar. Tüm bunlar neler düşündürüyor bizlere? 1789'da Bastil Zindanı, 1789'un Fransız halkına neler düşündürüyor ve hissettiriyordu? Ya da Hitler'in toplama kampları? Hatta çok uzağa gitmeye gerek yok, Ebu Garip Cezaevi, Irak halkını ve dünya halklarını nasıl harekete geçirdi?

Fakat zindanlar birer simgedir. Üzerlerinde insan soyunu sınıflara bölen ilişkileri taşırlar. Bu ilişkilerin devamı için, egemen sınıfın neler yapabileceği, en açık oralarda görülür. Yani kalın duvarlar ve demir parmaklıklar arkasında, sınıf savaşımının kanlı bir tarihi var.

Ama sadece bu değil. Orada tüm baskı ve zora karşı, direngenlik de, bütün karanlıklar içerisinden açığa çıkar. Tarihin nasıl ilerlediğini görmek için zindanların tarihine bakılabilir.

19 Aralık zindanlar cephesinden bu tarihin bir dönüm noktasıdır. Bir katliamdır. 28 devrimcinin katledildiği ve yüzlerce devrimcinin sakat kaldığı, bir bütün olarak 122 devrim savaşçısını güneşe uğurladığımız destanın başlangıç sayfasıdır. 19 Aralık bir katliam olduğu gibi aynı zamanda bir karşı koyuştur. Sınamalardan geçen devrimciliğin "zorun" karşısına teslim alınmayan bir irade ile çıkmasının anlatımıdır. Kurşunların üzerine yürümenin, bedenini ateşe çevirmenin, uzlaşmazlığın, boyun eğmemenin ifadesidir. Kurşun yağmuru altında çekilen bir halayda ifade bulan, ölüme meydan okuyan bir kararlılığın kuşanmışlığıdır.

Devrimci Öğrenci Birliği, Aralık ayını devrimci tutsakların sesi olacağı bir kampanya ile karşılıyor. Aralık günleri boyunca "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük" şiarı üniversitelere, liselere, emekçi semtlere ulaştırılacaktır. Halkların yiğit evlatlarının zindan cephesinden devam ettirdiği onurlu savaşın sesi ve soluğu olmak adına tüm öğrenci gençliği bu kampanyaya destek olmaya çağırıyoruz.

DÖB komitelerine, illerdeki DÖB'lülere çağrımızdır. Yoldaşlar! Şimdi kullanılabilir tüm materyal ve araçlarla harekete geçmenin, çevremizi ve olanaklarımızı bu kampanyanın doğrultusunda seferber etmenin zamanıdır.

Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!

Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür!

19 Aralık Katliamını Unutmadık, Unutturmayacağız!

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ / DÖB

TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

19 Aralık 2000'de, Türkiye tekelci kapitalizmi zindanlara bir katliam gerçekleştirdi. Faşist devletin bu saldırısında birçok devrimci tutsak yaralandı ve 28 devrimci tutsak ölümsüzleşti. Ama teslim olmadılar. Zindanlardan bizlere nasıl savaşaçağımızı gösterdiler.

Biz de Devrimci Öğrenci Birliği olarak onları unutmadığımızı göstermek için bir kampanyaya başlattık. Bu kampanyanın çalışmaları farklı il ve okullarda yapılmaktadır.

10 Aralık tarihinde İstanbul Üniversitesi, ÖKM'ye (Öğrenci Kültür Merkezi), İletişim Fakültesine ve İktisat Fakültesi ek binaya afişlerimizi yaptık. Zindanlar sorununun öğrenci gençlik açısından ne kadar önemli bir sorun olduğunu göstermek istiyoruz. Çünkü biliyoruz ki zindanlar yıkılıp tutsaklar özgürleşmeden, ne işçi sınıfı ne de öğrenci gençlik özgürleşebilir. Ve insanlara bu bilinci verebilmek için çalışmalarımıza ara vermeden devam edeceğiz.

Devrimci Tutsaklar Özgürleşmeden Öğrenci Gençlik Özgürleşemez!

DÖB/ Devrimci Öğrenci Birliği

MİMAR SİNAN ÜNİVERSİTESİNDE DÖB STANDI

Devrimci tutsakların sesi soluğu olmaya yönelik başlattığımız kampanya çalışmaları MSGÜ (Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi) Fındıklı kampüsünde de devam ediyor.

Çalışma kapsamında MSGÜ öğrencilerine "Zindanların Karanlığı Devrimin Güneşini Engellemez" başlıklı bildirimizi ulaştırdık. Yemekhaneye DÖB ve Mücadele Birliği imzalı "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Özgürleşmeden Emekçi Sınıflar Özgürleşemez" şiarlı afişler yapıldı.

Açtığımız DÖB standı ile kampanyanın içeriği ve kampanya ile ne amaçladığımızı karşılıklı sohbetlerle öğrenci arkadaşlarımıza anlattık. Çalışmalarımız devam edecektir.

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!

MİMAR SİNAN ÜNİVERSİTESİ DÖB

DTP SİNE-İ MİLLET DEDİ

DTP kapatıldı. Burjuvazi, bu adımıyla Kürt halkını sokağa itiverdi. Bir rest miydi bu? Yoksa bir “yol kazası” mı? Öyle ya, “açılım” denen manevralar, tam da Kürt halkının, Kürt halk hareketinin çevrilmesi, bölünmesi ve etkisizleştirilmesi için değil miydi? Şu halde Anayasa Mahkemesi’nin verdiği bu kapatma kararı, hele Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk’un vekilliklerinin düşürülmesi de ne oluyordu? Hele o “ılımlı cumhurbaşkanı” Gül’ün beyanı? Doğrudan DTP’lileri suçlaması?

Sermaye sınıfı ve devlet, bunun bir “yol kazası” olduğunu düşünenler adeta durumun bilincine varsın diye, gösteri yapan Kürt gençlerine ateş eden faşist güruhu karakollardan salıverdi. Haklarında soruşturma bile açmadı bu sürünün. Üstelik aynı gösteride yaralanan genç dahil iki eylemci tutuklandı. Tutuklanma gerekçeleri arasında “kendilerine müdahale eden vatan-daşla kavga etmek” de vardı! Böylesine pervasız, böylesine aleni!.. Görülüyor ki, Kürt halkına karşı “sivil şiddet”in önü açılıveriyor. Demek ki Anayasa Mahkemesi’nin kararı bir yol kazası değil, açık bir meydan okumaydı. Habur’da zafer gösterileri yapan, kendine güveni sürekli artan Kürt halkı, şu halde sokakta yenilmeliydi. İyi de, sermaye ve devlet, bu “açılım” politikalarına tam da bu yüzden, Kürt halk hareketini sokakta/dağda yenemediği için yönelmiş miydi? Anlaşılmaz bir çelişki! Garip bir ironi!

Son dönemin moda “demokratları”, Kürt halkını uyutmak/aldatmak için elinden gelen her türlü çabayı gösteren bu aşağılık çete, bu Fetosoroşular sürüsü, bu ironik durumun en utanmaz kaleşörleri olarak, “ama”larla dolu yalanlarını döküp durdular. Bir yandan Kürt halkının arkadan sokağa itilmesi sözkonusuydu, diğer taraftan bunun bir rest çekme olmadığı, DTP’nin (ve UKH’nin) hatalarından kaynaklanan bir durum olduğu yollu gevezeliklerle Kürt halkının uyutulması çabası. Ve aynı şekilde bir yandan Kürt halkının parlamentodan kovulması sözkonusuydu,

diğer taraftan “parlamentonun meşruiyeti” açısından DTP’ye yaltaklanma, onu mecliste tutma çabası! Janus aynı anda iki yüzünü de göstermek zorunda kalıyordu!

Sermaye dünyası bir garip çelişkiler yumağıydı adeta. Anayasa Mahkemesi’ndeki 11-0’lık oybirliği ile aldığı karara bakılırsa, kafasının net olması gerekiyordu. Fakat gelişmeler hiç de böyle olmadığını gösteriyordu durumun. Farklı çıkar ve gerekçeler üst üste binmiş, sermayenin düşman kardeşleri, çok farklı gerekçeler ve beklentilerle de olsa DTP’nin kapatılması konusunda uzlaşmışlardı. Bu bir anlık ve geçici bir uzlaşmaydı. Bunun böyle olduğu, Meclis’teki bütçe görüşme-

yu süren toplantılar yaptı DTP’liler. Halkın istem ve düşüncesi açıldı. UKH de açıkça ortaya koymuştu düşüncesini. DTP’liler bu şartlarda burjuvazinin restini görüyordu. Ve akşam saatlerinde Ahmet Türk, DTP’li vekillerin topluca istifaya edeceklerini, “sine-i millet” kararında bir değişiklik olmadığını açıkladı. Sermaye dünyasının korktuğu başına gelmişti. Kürt halkı korkup pusmamış, burjuvazinin kavga/sokak davetine icabet etmeye karar vermişti. Sine-i millet kararı, tam da bu anlama geliyordu. Parlamento konusundaki söylemleri ne olursa olsun, DTP’liler istifaya karar verdikleri anda parlamentoyu Kürt halkının gözünde tamamen bir hiç noktasına düşürmüş oldular. Meclis’e du-

yulan son güven kırıntıları da böylelikle eridi gitti. Burjuvazi Kürt halkını tamamen yitirmiş oldu.

Artık kılıçlar çekildi. Her iki cephe de hızla hazırlıklarını tamamlamaya yöneliyor. Yaşamın hükmü bir kere daha üstün geldi. Tüm “barış, kardeşlik” sözlerini, tüm uzlaşma söylem ve tuzaklarını paramparça etti. Koşullar böylesine keskin, uzlaşmacıların işlerinin çok zor olduğu bir kere daha görüldü.

Sermaye ve devlet, Türkiye’de yaşayan Kürt emekçilere “rehine” muamelesi yapmaya çalışıyor. Kendi beslemelerini son dönemde onların üzerine salarak, hem Kürt halk hareketini geriletmek, hem emekçi halklar arasındaki tüm güven ilişkilerini parçalamak istiyor. Türk işçi ve emekçileri bu oyuna gelmeyecek. Türk işçi ve emekçileri, Kürt kardeşlerinin tarihsel haklarını, özgürlük haklarını yüksek sesle dillendirerek, Kürt kardeşleriyle birlikte özgürlük mücadelesini yükseltecektir. Kürt halkına yönelik her türlü saldırının önü ancak böyle alınacaktır. Bugün artık “Kürt Halkı Yalnız Değildir” şiarı, “Kürt Ulusunun Kendi Geleceğini Özgürce Belirleme Hakkı Engellenemez” şiarı her yerde öne çıkarılmalı, gereği sokaklarda yerine getirilmeli. Emekçi halkların gerçek birliğinin yolu buradan geçiyor. □

lerinde ayan beyan ortaya çıkıverdi. Yılların kurt politikacısı Deniz Baykal, o sakin ve sükunet içinde kendine hakim zatı muhterem, asabiyet konusunda R.T. Erdoğan ile yarışlıyordu. Bütçe görüşmeleri, bütçe tartışmalarına değil, “açılım” tartışmalarına, “ulusal aidiyet” tartışmalarına sahne oluyordu. Gerilim, karşılıklı bağırıp çağırılmalar, suçlamalar... DTP yoktu Meclis’te. Diyarbakır’a gitmişti onlar. Ama Meclis, onları tartışlıyordu! Anlaşılan o ki, burjuva partilerin aklı, Diyarbakır’daydı. Oradan çıkacak kararı bekliyorlardı.

Burjuva dünya “rest” demişti Kürt halkına. Ama şimdi, bunun sonuçlarından ürküyordu. Öylesine kendine güvensiz, öylesine kaygılı. Kürt halkı ve UKH durumu kavradı, farkına vardı. Ankara’nın bürokratik-uyuşturucu havasından uzak, Amed’in serhıldan yüklü ortamında günbo-

TEKEL İŞÇİLERİ ANKARA YOLUNDA

TEKEL Fabrikalarının özelleştirilmesisonucu işsiz kalacak olan TEKEL işçileri, Ankara'ya giderken yolda polis tarafından durduruldu

Tekel fabrikalarının özelleştirilmesiyle Samsun, Diyarbakır, Adıyaman, Muş, Bitlis, İzmir, Adana, Hatay, İskendurun Tokat gibi kentlerdeki yapılarak tütün tesisleri kapanmayla karşı karşıya ve bu tesislerde 12 bin kişi işsizlikle yüzyüze.

Bunun için 15 Aralık'ta Ankara'ya gitmeyi kararlaştıran 12 bin TEKEL işçisi, 14 Aralık akşamı Ankara yönüne doğru harekete geçti. İstanbul'dan yola çıkan TEKEL işçileri, şu saatlerde Kartal Cevizli dolaylarında durdurulmuş durumda. Çeşitli gerekçeler ileri sürerek otobüslerin hareket etmesine izin vermeyen polis, TEKEL işçilerini otobüsler içinde ablukaya almış durumda.

"Gerekirse iner ve yürüyerek de olsa Ankara'ya gideriz" AKP önünde eylem sürüyor. İşçiler, gerekirse talepleri kararlılığı içinde olan işçiler, gecenin ilerleyen saatlerinde yola karşılanana kadar Ankara'da kalacaklarını ifade ediyorlar. □

devam edebildiler.

TEKEL işçileri, 15 Aralık Pazarı sabahı da Ankara girişlerinde durduruldu. Saat 07.00 civarında Ankara girişlerinde durdurulan TEKEL işçileri, Ankara'ya girmek için bekliyorlar. Saatler 11.00'e gelirken, İstanbul ve pek çok ilden gelen TEKEL işçilerine ait otobüsler Eskişehir yolu üzerinde polis tarafından durdurularak bekletiliyordu. Dergimiz yayına hazırlandığı saatlerde otoyolu trafiğe kapatan 1.500 kadar işçi, Ankara'ya girmek için mücadele ediyordu. Ankara'da ise, şehre gelebilmiş 1000 kadar Tekel işçisi, AKP il binası önünde TEKEL'in özelleştirilmesi ve işçilerin 4C statüsüne geçirilmesini protesto için eylem yapıyor. Ankara girişinde bekletilen işçiler de saat 11.30 civarında kararlı duruşları sonucu şehre girdiler, şu an sürüyor. İşçiler, gerekirse talepleri karşılanana kadar Ankara'da kalacaklarını ifade ediyorlar. □

Bursa'da Grizu Patlaması: KAPİTALİZM KATLETMEYE DEVAM EDİYOR

Yine grizu patlaması... Yine ölümler. İşçi ölümleri... Yaşadıkları sürece kapitalistlerin sırtlarından servetlerine servet kattıkları ama ne yaşamları, ne de ölümleri kendilerini ilgilendiren işçiler...

Bursa'da grizu patlaması sonucu 19 işçi göçük altında kalarak öldü. 19 yaşam daha söndü. Onların ardında bıraktıkları, eşleri, çocukları, dostları akrabaları, sefaletin kılılı örümceğe benzeye kolları... Açlık, işsizlik... yaşamdan kovulma. Acılar, yoksunluklar...

En kötüsü kapitalizmin bu katliamları kanıksatmaya çalışması. İşçilerin, özellikle madenlerde çalışan işçilerin ölümünün bir "kader" gibi gösterilmeye ça-

lışılması. Maden işçisinin çocuğu da madenci olur, daha önce aynı madende çalışıp grizu patlaması sonucu ölen bir akrabasının yerine işe girer ve sonra yine bir grizu patlaması ve onun yaşamı da söner. Sonra birkaç kişi hakkında birkaç soruşturma, küçük para ceza-

ları... Sonra yine alınmayan önlemler, kapitalistlerin vazgeçemedikleri tatlı karları... Sonra yine "geliyorum" diyen grizu patlamaları... Sonra yine sönen hayatlar. Sonra yine öksüz, yetim kalan çocuklar. Göçük altından çıkartılan çıkartılan cesetler... Elleri, yüzleri kararmış madenci yüzleri, ışığı kararmış gözler... Ve geride duyarlı yürekler üzerinde kalmış kapitalizme duyulan kin ve öfke. Bu sistemin mutlaka ama mutlaka yıkılması gerektiğine dair duyulan sınıf kını.

Kapitalizmin insanlara açlık, sefalet ve ölümden başka verecek birşeyi kalmamıştır.

Kapitalizmi yıkalım. Yeni bir dünya kuralım. İşçilerin ölmediği bir dünya... □

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

İZMİR'DE ARTAN SALDIRILARA KARŞI BASIN AÇIKLAMASI

12 Aralık Cumartesi günü saat 15.00'de İHD, devletin farklı alanlardaki saldırılarına yönelik Konak Sümerbank önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklaması İHD'ye yapılan saldırı, DTP'nin kapatılması, Kürt halkına yönelik saldırıları protesto etmek üzere düzenlendi. Yoğun bir polis ablukası altında yapılan basın açıklamasına kimi Demokratik Kitle Örgütlerinin yanı sıra bizler de Mücadele Birliği olarak destek verdik.

Basın açıklamasında "Demokratik Çözüm Demokratik Türkiye İstiyoruz" pankartı taşınırken "İHD Susmadı Susmayacak", "Saldırıları Kapatmalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "DTP'ye Uzanan Eller Kırılmalı", "İHD'ye Uzanan Eller Kırılmalı", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Susma Haykır Halklar Kardeşler", "Hepimiz Kürdüz Hepimiz DTP'liyiz", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Biji Biratiya Gelan", "İnsan Hakları Engellenemez", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Gün Gelecek Devran Dönecek Faşistler Halka Hesap Verecek", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Daha sonra basın metni okundu. Okunan metinde şunlara değinildi:

"... İnsan hakları haftası nedeniyle her yıl yapılan 'İnsan Hakları Geleneksel Yürüyüşü'nün duyurusu üzerine bu ülkede çalışma ortamından beslenen milliyetçi kesim, spor kulübü üyeleri ile ülkü ocakları üyelerine, yürüyüşe katılanların linç edilmesi için çağrıda bulunmuşlardır. İnternette Facebook üzerinden, cep telefonuna gönderilen mesajlarla ve liselerde milliyetçi düşüncelere sahip öğrencilere teker teker çağrı yaparak İnsan Hakları Yürüyüşü'nün yapılacağı saate yakın saatte Cumhuriyet meydanında toplanmışlardır. Bu gruptan birinin montunun içinde döner bıçağı olmak üzere iki kişi İHD İzmir şubesine gelerek bizleri tehdit etmişlerdir... Çatışma yaratmayı amaçlayan bu grup, cumhuriyet meydanında toplanıp istiklal marşını okuduktan sonra, DTP il binasına ve Mezopotamya Kültür Merkezi'ne saldırmışlardır..." Ayrıca DTP'nin kapatılmasının da değinildiği basın metninin ardından DTP eski yöneticisi Av. Canan Uçar bir konuşma yaptı. Uçar konuşmasında şunlara değinildi:

"...Hiç üzgün değiliz dostlar. Kürt halkı her zaman olduğu gibi yine kendi çözümünü üretecektir. Hem de bir öncekini aratırcasına üretecektir. Bu sisteme cevabını verecektir. Büyük sosyalist ozan, büyük devrimci ozan Bertolt Brecht'in tanımladığı bir diktatör vardır, belki bu demokrasi bu halka fazla biz bu halkı kapatalım. Biz buradan sisteme çağrı yapıyoruz, AKP'ye çağrı yapıyoruz, ABD'ye çağrı yapıyoruz, sizin beceremediğiniz, sizin bir türlü çözemediğiniz Kürt meselesini çözmenin yolunu biz bulduk. Sıkıyorsa Diyarbakır'ı kapatın, sıkıyorsa Dersim'i kapatın, sıkıyorsa Şemdinli'yi kapatın, DTP'yi kapatmakla olmaz sıkıyorsa gidin Kandil'i kapatın. Devrimci Kürt iradesi çok parti kurdu, sistem çok parti kapattı. Sadece kararlılığımızı arttırmaktan başka, sadece öfkemizi bilemekten başka hiçbir işe yaramayan bu kapatma kararının sahipleri hala çok zavallıdır. Ve biz buradan Türkiye'li devrimciler olarak onlara diyoruz ki bu iradenin önünde eninde sonunda dize geleceksiniz yolu yok. Yollar daralsa da yollar kararsa da Kızıldere'yi kapatamadıkları gibi DTP'yi de kapatamazlar. Ama Kürtler daha devrimci daha keskin bir çözüme daha kararlı daha azimli cümleyi yeniden kuracaktır. Yeni Kürt yolculuğunda yeni devrimci yolumuzda görüşmek üzere". Konuşmadan sonra basın açıklaması sona erdirildi.

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

EGE'DE ÖĞRENCİLER SOKAKTA

10 Aralık günü polis tarafından hedef gözeterek katledilen Aydın ERDEM'in katledilmesini ve Kürt halkına yapılan saldırıları protesto etmek için Ege Üniversitesi'nde YDG-M tarafından bir eylem yapıldı.

Edebiyat Fakültesi önünden başlayan yürüyüş Gıda Mühendisliği önüne giderken polis tarafından kesildi. Bir süre burada sloganlarla beklendikten sonra Edebiyat Fakültesi'ne dönüldü. Daha sonra E-Cafe önüne giderek basın açıklaması yapmak istenildi. Polisin engellemesi üzerine geri çekildi. Bu arada Edebiyat Fakültesi'ndeki camlar indirildi. Kimi arabaların camları kırıldı. Metro önünde basın açıklaması yapmak isteyen kitle şenlik alanının oradan metroya yöneldi. Konservatuvarın çıkışında gene çevik kuvvetler kitlenin önünü kesti. Bu arada Çevik Kuvvet kitleyi takip ediyordu. Bunun üzerine kitle dağıldı.

Biz de DÖB olarak Kürt halkının yalnız olmadığını göstermek için bu eylemde yerimizi aldık. Bizim dışımızda pek çok devrimci siyasetin katıldığı eylemde "Katil polis üniversiteden defol", "Biji serok Apo", "Yaşasın devrimci dayanışma" tarzında sloganlar atıldı. Eylem sonunda beş kişi gözaltına alındı.

Bu eylemle bir kez daha şunu gördük: devrimci öğrenci hareketi devrimci şiddeti uygulayacak yöntemleri devreye sokmalıdır. Artık bu kendisini devrimin zaferi için dayatıyor.

Devrimci Öğrenci Birliği

SERHILDAN HER YERDE!

Abdullah Öcalan'ın kötüleşen hücre koşullarını kabullenemeyen Kürt halkı, bir çok ilde çatışmalar başlattı. Bunlardan biri de 8 Aralık günü İstanbul'un Bayramtepe Mahallesi'nde gerçekleşti. Saat 21.00 sıralarında çoğunluğu genç olan Kürt emekçiler, mahallede toplandı ve karakola doğru harekete geçti. Yolda yakılan ateşle başlayan eylem, çevik kuvvet ekibinin gelmesiyle sert bir çatışmaya dönüştü. Militan Kürt gençlerinin çevik kuvvete ve panzere molotoflar ve havai fişeklerle karşılık vermesi polisleri geri püskürttü.

Ekibe takviye kuvvet gelmesiyle kalabalıklaşan çevik kuvvet biber gazı, gaz bombası ve panzerle kitleye üç koldan yüklenmeye başladı. Bir panzeri yakan göstericiler yavaş yavaş geri çekilerek ara sokaklara dağıldı. "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganını atan eylemciler, faşizme karşı savaşa çağrısını bir kez daha ortaya koydu.

Bayramtepe'den Mücadele Birliği Okurları

KÜRT HALKI İLE DAYANIŞMA İÇİN

Sermayenin açılımı sokakta Kürt halkının mücadelesi ile yanıt buldu. Kürt halkı devrim istediğini ve bir kez sokağa çıkarsa, onu kimsenin durduramayacağını gösterdi. Sermaye sınıfı ise sivil faşist güçlerini harekete geçirerek, Kürt halkına yönelik saldırıları doruğuna çıkardı.

Bizler DÖB olarak Kürt halkına yapılacak olan her saldırıda onun yanında olduğumuzu ve faşizme karşı halkların mücadele birliğini oluşturmak için sonuna kadar mücadele edeceğimizi söylüyoruz. Kürt halkının yanında olduğumuzu göstermek için, Bayramtepe'de "Kürt Halkı Yalnız Değildir-DÖB" ve "DÖB" yazılamaları yapıldı. Birleşik devrim Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğinin oluşmasına bağlıdır. Birleşik devrim Kürt halkını özgürlüğe taşıyacaktır!

Bayramtepe'den DÖB'lü Öğrenciler

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

İZMİR'DE FAŞİST SALDIRI!

İzmir DTP il binası önünde toplanan faşist bir grup, taşlarla saldırdı. Polisin gözlerinin önünde cereyan eden saldırıda, partililer içerde mahsur kaldı. Devlet eliyle yönlendirilen faşist güruh tam bir terör estirdi.

Son dönemlerde özellikle Batı illerinde faşist provokasyonlar tezgahlanıyor. İzmir, Çanakkale/Bayramiç, ve ardından tekrar İzmir!..

Ulusal Kurtuluş Hareketi'ni (UKH) taviz vermeye zorlamak, geriletmek için Batı'daki Kürtler bir nevi "rehin" uygulamasına maruz bırakılmak isteniyor.

Ezilen Kürt halkına karşı geliştirilen bu saldırıların ne ilk ne de son olduğunu biz devrimciler çok iyi biliyoruz. Ve buradan tekrar tekrar söylüyoruz. KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!

Faşist saldırılara karşı devrimci, ilerici insanları Kürt halkıyla dayanışmaya çağırıyoruz.

Kürt Halkı Yalnız Değildir!

Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı Engellenemez!

ANTEP DTP'YE MOLOTOFLU SALDIRI

"Demokratik Açılım" aldatmacasının ve devletin faşist karakterinin su yüzüne çıktığı şu günlerde Kürt halkı, yeniden tek kurtuluşu olan serhıldanlara başvurdu. Serhıldanlar sermaye cephesinde büyük bir panik yarattı. Serhıldanların coşkusunu engellemek için ise devletin bütün şoven, gerici, faşist güçleri harekete geçirildi. Bu kapsamda Kürt halkı üzerinde tam bir linç politikası hayata geçirildi. Eylemler, sermayenin kolluk güçlerinin terörüyle bastırılmaya çalışıldı. Bir çok DTP parti binası ve yurtsever saldırıya uğradı.

Bu saldırılardan biri de Antep'te yaşandı. Antep DTP İl Binası 7 Aralık pazartesi günü saat 20.00 sıralarında molotoflu saldırıya uğradı. Konuyla ilgili 8 Aralık Salı günü saat 12.00'de DTP İl Binası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklaması sonrasında ise Mücadele Birliği Platformu olarak DTP'ye destek ziyaretinde bulunduk.

Şehrin merkezinde, 24 saat polis denetiminin olduğu, binaya giden iki yolun da mobese kameraları tarafından görüntülediği bir yerde, olay saatine kadar da sivil polis araçlarının dolaştığı bir günde ve de bu saldırının aynılarının başka illerde de yapıldığı düşünüldüğünde bu saldırıyı kimin gerçekleştirdiği kendini açığa çıkarıyor.

Bu saldırılar hiçbir şekilde Kürt ve Türk Halklarının birleşik mücadelesini bölmeye yetmeyecektir. Bu saldırılara en güzel cevabı Kürt halkının serhıldanlarına sesini katacak olan Türkiye emekçi sınıflarının ayaklanmaları verecektir.

Antep Mücadele Birliği Platformu

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

8 Aralık günü saat 12.30'da İzmir'de DTP il binası önünden Kona Eski Sümerbank önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirilmesi beklenen DTP, son ana kadar izin çıkmaması sonucu yoğun bir polis ablukasına alındı. DTP il binasının önünü barikatlarla kapatan devletin kolluk güçleri bu yürüyüşe müdahale ederken, ayrıca sivil faşistler

binalardan açtıkları türk bayraklarıyla ortamı provoke etmeye çalıştı. Daha sonra yürüyüşten vazgeçilerek il binasının önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Saat 13.00'de basın açıklaması okunmaya başlandı. Basın açıklaması sırasında "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Biji Bıratıya Gelan", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. Okunan basın metninde şunlara değinildi: "...Daha iki gün önce Diyarbakır'da demokratik tepkisini ortaya koyan halka ateş açılmış, üniversite öğrencisi Aydın Erdem öldürülmüştür. Bu uygulamaların Kürt sorununda çözüm değil çözümsüzlüğü dayatmak olduğunu tüm kamuoyunun dikkatine sunmaktayız... Tüm bu yaşananlardan sonra, açılım sürecinin hükümet eliyle sinsice sonlandırıldığı açıkça görülmektedir...".

Mücadele Birliği Platformu olarak bizler de yapılan basın açıklamasına destek verirken ayrıca Kürt halkına yönelik yapılan bu saldırıların karşısında olduğumuzu buradan bir kez daha haykırıyoruz.

İzmir Mücadele Birliği

FAŞİST SALDIRILAR PROTESTO EDİLDİ

Gazi Osmanpaşa'da anket firmasında çalışan 2 genç kendi aralarında Kürtçe konuştukları için saldırıya maruz kaldı. Yirmi kişilik faşist güruh, sivil polislerin yönlendirmesiyle linç girişiminde bulunmuşlardı. Bu sırada olaya müdahale eden bir kişi de aynı güruh tarafından yaralandı. Bu son olayın yaşandığı yerde 6 Aralık'ta bir basın açıklaması düzenlendi.

Meydan'da toplanan kitle kısa bir yürüyüşten sonra basın açıklamasını okudu. Eylem sırasında sık sık "Kürtlere Kalkan Eller Kırıl-sın", "Tutuklamalar Baskılar Bizleri Yıldırılmaz", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı.

Basın açıklamasında "Ne zaman demokrasiden söz edilirse devrimciler katlediliyor, vuruluyor, hapselere atılıyor...Baskılar ve saldırılar ilk değil, son da olmayacak. Kitleleri şoven histeriyle kandırmaya çalışan burjuvazi ve devlet ne kadar demagojik laflar etseler de yüzlerini gizleyemiyorlar. Saldıranları biliyoruz ve tanıyoruz. Elbete ki bu saldırıları gerçekleştirenler bunun hesabını verecekler. Kürt-Türk, Alevi-Sünni ayrımlarıyla toplumu bölen burjuvazinin kendisi; çünkü halkın onların karşısına yekpare çıkmasını istemiyorlar. Bu saldırıları püskürtecek ve geriletecek olan işçilerin-emekçilerin örgütlü gücüdür" denildikten sonra eylem sloganlarla son buldu. Eylemden önce resmi polislerin az, sivil polislerin çok olması dikkat çekiciydi. Bunun nedeni eylem bittikten ve kitle dağıldıktan sonra anlaşıldı. Devrimciler dağıldıktan sonra yaklaşık 50 kişilik bir faşist bir güruh sloganlarla yürüdü. □

KADİFEKALE SÖYLEŞİLERİ

Mücadele Birliği: TC devletinin son zamanlarda kimi zaman “Kürt açılımı” kimi zaman “milli birlik projesi” dediği ve en son olarak da “demokratik açılım” dediği açılım süreci ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

Tarım Emekçisi: Bizler hakkımızı istiyoruz. Kardeşlik, barış olsun istiyoruz. Ama anladık ki şimdi devlette buna ilişkin bir adım yok. Biz barış diyoruz, kardeşlik diyoruz, özgürlük diyoruz onlar savaş diyorlar. Bizler kimsenin ölmesini istemiyoruz, özellikle de gençlere üzülmüyoruz. Biz üzerimize düşen her şeyi yaptık. Ama onlarda bir adım yok. Annelerin ciğeri yanmasın. Bir de Türk annelerine söyleyeceğim bir şey var: Onlar da sesini çıkarsın bu devlet onların da düşmanı, akıllarını başlarına alsınlar gerçek düşmanları kim görsünler. Biz değil, bu devlet onların çocuklarını öldürüyor. Bir de geçen DTP konvoyuna yapılan saldırı sırasında karşımıza çıkıp ‘gidin memleketimizden’ diyorlar. Biz de bunu istiyoruz. Kendi memleketimize gitmek istiyoruz. Ama bizim topraklarımızı da vermiyorlar hatta bizi kovuyorlar oradan da.

Mücadele Birliği: Peki dil, kimlik, kültür ve kimi talepler gerçekleşirse gerçek özgürlüğünüzü kazanmış olacak mısınız?

Tarım Emekçisi: Biz bunların haricinde kendi topraklarımızı istiyoruz. Sadece dilimizi, kültürümüzü yaşayarak olmaz. Bu yoksulluk, açlık, işsizlik de bitmeli. Biz bu yola neden girdik? Topraklarımız için insanca yaşamak için. Ve bunlar kazanılmadan bu mücadele de bitmeyecek. Bu yaşadığımız durum, durum değil. Herkes kendini düşünüyor. Kimse değil komşusunu kendi kardeşlerini bile düşünmüyor. Bitsin artık, yeter artık ekmek varsa su yok, su varsa elbise yok hep bir şeyler eksik; bir anne olarak çok çektim ve benim gibi çeken anneler de çok. Bitsin artık! İnsan gibi yaşamak istiyoruz.

Mücadele Birliği: Peki son zamanlarda artan saldırılar hakkında neler söylemek istersiniz?

Tarım Emekçisi: Hiçbir adım atılmadığı zaman bu halk ayaklanır. ‘Bir şeyler yapacağız’ diyerek umut bağlatıyorlar sonra da hiçbir şey yapmıyorlar. Habur’dan gelenlere yapılanlar, söyledikleri hiçbir şeyin yapılmaması, bu halkı alevlendirir. Bunlar barışı istemiyorlar o zaman bizler de buna uygun davranırız. Bizlerin hem canı gitti hem de malı. Bir de eğer DTP kapatılırsa dünya yerinden oynayacaktır. Bu onlar için bir felaket olacaktır. Bu zamana kadar birçok parti kapatıldı ama bir şey olmadı. Ama DTP için aynı şey olmayacak. Eğer böyle bir şey olursa artık gerisini onlar düşünsün. Böyle bir felaket hiçbir yerde görülmemiş olacaktır.

Mücadele Birliği: Son olarak türk işçi emekçi halklarına neler söylemek istersiniz?

Tarım Emekçisi: Türk işçi-emekçilerine söyleyecek sözüm: onlar da yoksul, evine ekmek götürüyorlar, boş elle e-

ve geliyorlar, köle gibi çalıştırılıyorlar. Onların da düşmanı bu devlet bütün aile sorunlarının, cinayetlerin, intiharların sebebi de yoksulluk ve bizim yoksulluğumuza sebep olanlar bu devlet, bu yüzden onlar da sesini çıkarsın. İki halkın düşmanı da aynı. Hepimiz bir olmalıyız. Bizler tek kendimiz için değil dünyadaki tüm insanların insan gibi yaşamasını istiyoruz.

Mücadele Birliği: Röportaj için teşekkürler.

Mücadele Birliği: TC’nin “Demokratik Açılım” dediği süreçle ilgili ne düşünüyorsunuz?

Esnaf: Biz her zaman barıştan yanayız. Bu savaşı istemeyiz. Ama devletin açılım söylemlerini de inandırıcı bulmuyorum. Ve saldırılar hala sürüyor.

Mücadele Birliği: Yapılan saldırılarla ilgili ne düşünüyorsunuz?

Esnaf: Öncelikle DTP’nin kapatılması doğru değil. DTP konvoyuna yapılan saldırıda saldıran kişilere karşı her hangi bir müdahale yapılmadı ama geçenlerde Kadifekale’de burada yapılan eylemlere çok sert bir biçimde saldırdı polisler. Devlette herhangi bir gelişme yok. Bizler elimizden geleni yaptık. Ama saldırılar artarsa da dışı dışı mücadeleye hazırlansınlar diyeceğim başka bir şey yok. Zaten bu süreç ve saldırılar devam ederse ortalığın iyice savaş alanına döneceği kesin.

Mücadele Birliği: Devletin dil ve kültürel haklarla ilgili attığı adımlara dair ne düşünüyorsunuz?

Esnaf: Sadece dil ve kültür yetmez. İnsan gibi yaşamak, dünya halklarıyla kardeşçe yaşamak.

Mücadele Birliği: Türk işçi-emekçilerine ne söylemek istersiniz?

Esnaf: Onlar da gözlerini açsınlar, gerçekleri görsünler. Her iki halkın da düşmanı bu devlet ve bu tek gerçek. Hep birlikte buna göre hareket etmeliyiz.

Mücadele Birliği: TC devletinin bu son zamanlarda kimi zaman “Kürt açılımı” kimi zaman “milli birlik projesi” ve şimdi de “Demokratik Açılım”la ilgili bu son süreci de değerlendirerek neler söylemek istersiniz?

Ev Emekçisi: Biz kendi öz haklarımızı istiyoruz, Kürt dili her yerde konuşulmalı, Önderimiz Abdullah Öcalan serbest bırakılmalı. Çünkü O bu zamana kadar bizim için, halkı için mücadele etti ve tutuklandı. Mesela hastanelerde hiçbir zaman derdimizi anlatamadık. Bir devlet dairesine gittiğimizde hiçbir şey anlamıyoruz onlardan, onlar da bizden bir şey anlamıyor. Biz kendi dilimizle her yerde konuşmak istiyoruz, özgürce yaşamak istiyoruz.

Mücadele Birliği: Peki sizce TC devleti bu konuda samimi mi?

Ev Emekçisi: Hayır samimi olduğuna inanmıyorum. Çünkü hep bizim dediğimiz olacak diyorlar. Bize hiç söz hakkı tanımıyorlar. Onların elinin altında yaşamamızı istiyorlar. Biz özgürce yaşamak istiyoruz. Hep söyledikleri tek şey ‘tek devlet, tek millet, tek bayrak’. Bizi kabul etmiyorlar, yok sayıyorlar.

Mücadele Birliği: Bu son yaşanan saldırılar için ne düşünüyorsunuz?

Ev Emekçisi: Biz DTP’nin kapatılmasını istemiyoruz. Bu yapılan saldırıların amacı bizi sindirmek. Ama biz bu saldırılar karşısında susmayacağız. Diyarbakır’da öldürülen gencin zanlılarını da yargılamıyorlar. Onlar kendilerini güç zannediyorlar, ama değiller. Biz barış istiyoruz, çok zor dönemler yaşadık. Bunların artık yaşanmasını istemiyoruz.

Mücadele Birliği: Türk işçi-emekçilerine ne söylemek istersiniz?

Ev Emekçisi: Onlar da bizim gibi işçiler, yoksullar. Onlar bizim düşmanımız değil, onlar da kendi hakları için mücadele etmeliler. Bize saldırmasınlar biz haklarımız için mücadele ediyoruz. Onların düşmanı değiliz, hepimiz birlikte mücadele etmeliyiz, onlar da eziliyorlar.

Mücadele Birliği: Devletin öne sürdüğü “Demokratik Açılım”la ilgili ne söylemek istersiniz?

Ev Emekçisi: Devlet ikili oynuyor, görüşünü açık söylemiyor. Halkı ayaklandıran kendileri, hiçbir şeyde net değiller, hiç samimi değiller. Yaptıklarının hepsi birer oyalama politikası.

Mücadele Birliği: Son süreçte Kürt halkına yönelik yapılan saldırılar karşısında neler düşünüyorsunuz?

Ev Emekçisi: Biz barış istediğimizden beri saldırılar hiç bitmedi. Bizim yaptıklarımızın haklı sebepleri var, ama onların yok. Onlar bizim canımızı yakarlarsa bizler de durmayız. Tabii ki saldırıların olmasını istemiyoruz.

Mücadele Birliği: Peki asıl özleminiz, amacınız nedir?

Ev Emekçisi: Bizler barış istiyoruz, tabii bu devletle barış olmaz. Bu kadar kan dökülmesine rağmen bu gerçekleşmediyse bundan sonra da yani sadece sözlerle de gerçekleşmeyecek. Tabii ki yine savaşarak elde edeceğiz. Yani iç savaş kapımızda bizler de buna hazır olmalıyız.

Mücadele Birliği: Türk işçi-emekçilerine bir şey söylemek isteseyiz ne söylerdiniz?

Ev Emekçisi: Hiç kimse kendi evladının ölmesini istemez, hepsi yoksul insanların çocukları. Bu ölümlerin bitmesi için hepimiz birlikte mücadele etmeliyiz. Onlar da bizimle birlikte seslerini yükseltmeli.

İzmir Mücadele Birliği

TUTSAKLAR UYARIYOR

Kandıra F Tipi Cezaevi’ndeki PKK davası tutsakları açlık grevi eylemi yapıyorlar. Üç tutsak süresiz açlık grevi yaparken, diğer tutsaklar dönüşümlü açlık grevindeler. Eylemin talepleri şöyle:

- 1- Öcalan’a Özgürlük
- 2- İmralı Cezavi Kapatılsın
- 3- F Tipleri Kapatılsın
- 4- İran’daki İdamlar Durdurulsun
- 5- Irak ve Suriye Cezaevlerindeki Koşullar Düzeltilsin

PKK davası tutsaklarının bu eylemine TKEP/L davası tutsakları da üç günlük açlık grevi eylemiyle destek verdiler. Leninist tutsakların talepleri şöyle:

- 1- İmralı Cezaevi Kapatılsın
- 2- F Tipleri Kapatılsın
- 3- Zorla sevkler durdurulsun

ALTINŞEHİR LİSESİNDE BİLDİRİ DAĞITIMI

Altınşehir Lisesi’nde geçtiğimiz günlerde sermaye sınıfının ihmali yüzünden bir liseli arkadaşımız hayatını kaybetmişti. Zaten okullarının mahallelerinden uzağa taşınmasından şikayetçi olan öğrenciler, bunun üzerine harekete geçtiler.

30 Kasım Pazartesi günü öğretmenlerin, ölen arkadaşımızın ailesinin ve öğrencilerin geniş katılımı ile bir yürüyüş düzenlendi. Polisin ve sivil faşistlerin baskılarına rağmen öğrenci arkadaşlarımızın duruşu görülmeye değerdi ki burjuva basının bu yürüyüşe gösterdiği ilgi bunu ispatlıyordu. Başakşehir İlçe Milli Eğitim Bakanlığı önüne kadar yürüyen gençler taleplerini dile getirdiler. Yeni okul, polis baskısının kalkması, üst geçit, ek servis vs. Biz de emekçi semtlerinde, ailelerin gençlerin sorunlarının temelinde kapitalizmin olduğunu anlatan bir bildiri kaleme alarak, lisenin çıkış saatinde bildirilerimizi dağıttık. Bu dağıtımda liseli arkadaşlarımız da yardım etmek istedi. Kendilerini devrimci olarak niteleyen gençlerin bir şeyler yapma isteği gelecek için umut vericiydi. Okul müdürü bildiri dağıtımımızı gördü ve hemen polislere haber verdi. Biz bildiri dağıtımımıza devam ettik. “Denizlerin Yolunda Leninist Saflara” sloganımız liseli gençlik tarafından kabul gördü. Denizler gençliği devrime kazandırmaya devam ediyor.

Bildiri dağıtımı sonrasında yol üzerinde polislerin kimlik kontrolü yaptığı ve arabaları çevirdiği görüldü. Bunların hiçbiri bizim çalışmalarımızı engellemez. Bütün sorunların temeli kapitalizmi yıkmak için bütün gençliği Denizlerin yolunda devrim mücadelesine çağırıyoruz.

Denizlerin Yolunda Leninist Saflara!

Bayramtepe’den DÖB’lü Öğrenciler

YENİ SERHİLDANLA

Türkiye'nin durumunu örneğin Deniz Baykal'ın sözleriyle tarif etmeye kalksak "Türkiye yangın yeridir" derdik; yok büyük bir burjuva gazetesinin manşetiyle tarif etmeye kalksak o zaman "Türkiye ayakta" derdik. İki tanım da doğru. Ama biz bunu Marksist literatürle tanımlarsak tek uygun kavram "devrimci durum"dur.

Baykal mı abartıyor, gazeteler olmayan bir şeyi mi yazıyor; anlamak için olay ve olgulara bakılmalı. Öncesini bir yana bırakalım, son iki haftanın gelişmeleri bile Baykal'ın da burjuva basının da feryatlarının boşa olmadığını anlatmaya yetiyor. Boş bir çığırkanlık yapmıyorlar ama sınıfları adına, sınıflarının egemenliği adına olaylardan duydukları derin kaygı ve endişeyi açığa vuruyorlar.

Ne oldu son iki haftada? İlk akla gelen şey Kürdistan'ı boydan boya saran devrimci kitle eylemleri. Kürt halkı, kendine, kendi değerlerine yönelik en ufak bir saldırıyı artık devrimci kitle eylemleriyle karşılayacağını gösterdi. Kitle eylemleri, Hakkâri'den Doğubayazıt'a kadar her tarafa yayıldı. Polis çatışma durumu her yerde ortaya çıktı. Bütün bir halk ayağa kalkmıştı.

Faşist devlet ve hükümet kısa bir süre önce İzmir ve Çanakkale'nin Bayramiç ilçelerinde faşist beslemelerini Kürt halkının üstüne salarak bir güç yoklaması yapmıştı. Önceki sayımızda, Kürt halkının her yerde kendini savunacağını yazmıştık. Biz bunu bir kehanet olarak değil, Kürt halkının erişmiş olduğu bilinç durumunu, mücadele birikimini, örgütlülük düzeyini hesaplayarak ileri sürmüştük.

Olayların gelişimi hesabımızın doğruluğunu kanıtladı. Kürt halkı, devlet ve hükümetin İzmir ve Bayramiç'te faşistleri salarak, A.Öcalan'a baskıyı artırarak yaptığı güç yoklamasına Kürdistan'ı devrimci kitle eylemleriyle sarsarak yanıt verdi. Sermaye sınıfı yaklaşık on beş gün süren devrimci kitle eylemleriyle tam bir kâbus yaşamıştı.

Kürdistan'da bunlar olup biterken

Türkiye tarihinin en geniş katılımlı kamu emekçileri eylemlerine tanık oldu. Kamu çalışanları, hükümetin bütün tehditlerine rağmen eylemlerinden vazgeçemediler. Öğretmenlerden sağlık emekçilerine, demiryolu işçilerinden diğer kamu emekçilerine kadar, iki buçuk milyona yakın emekçi eyleme geçti.

Kamu emekçilerini eczacıların eylemi izledi. Yine hükümetin tehdidi ve yine tehdiye rağmen kararlılıkla yapılan bir eylem. Ve daha sayısız irili ufaklı eylem.

Emekçi sınıflar ve ezilen halklar büyük bir hareketlilik içindeydi. Neredeyse toplumun her kesimi ayakta idi. İşte bu tabloya devlet içindeki bölünme ve çatışmayı da eklediğimizde Baykal ve burjuva basının panik havasının nasıl bir zeminden kaynaklandığını daha iyi anlarız. Türkiye, son iki haftayı işte bu tabloyla geride bıraktı.

Peki ya sonrası? Perşembe'nin gelişi çarşambadan bellidir derler. Son haftalarda yaşananlar gelecek günlerin de habercisiydi. Türkiye'de sınıflar savaşı artık öyle bir noktaya gelmiş bulunuyor ki, en ufak bir neden devrimci kitle eylemlerinin yeniden ve daha güçlü biçimde ortaya çıkmasına yol açıyordu.

Önceki devrimci kitle hareketi dalgasının suları daha geriye çekilmeden yeni bir dalga kendini belli etmeye başladı. Bu sefer devrimci kitle hareketi için gerekli bahaneyi burjuva sınıf kendi elleriyle sundu. Gelişmeler kısaca şöyle bir seyir izledi:

Tokat'ın Reşadiye ilçesindeki gerilla eylemi zaten geri çekilme sürecine girmiş kitle hareke-

Sonraki adım büyük serhıldanlardır. Kürt halkı, kendi kaderini kendi tayin etme, kendi kendini yönetme, kendi geleceği hakkında kararı kendi alma konusunda kararlıdır. Sürecin büyük serhıldanlara doğru evrilmesini "barış" adına engellemeye kalkışmak UKH'nin tarihi yanlıgısı olur. Sadece o da değil. Bu süreçte gelişmekte olan devrimci kitle hareketinin önüne gerilla eylemlerini geçirmek, ağırlığı serhıldanlar yerine dağdaki askeri eylemlere kaydırmak da aynı sonucu verecektir. Şimdi UKH ve tüm devrimi güçler tüm enerjilerini her iki ülkede devrimci kitle hareketinin geliştirilmesine yöneltmelidir. Çünkü kesin, kararlı sonuç dağlarda değil, kapitalizmin sınır merkezlerinde, şehirlerde alınacaktır. "Sonuç"tan kastımız tüm iktidarın fethidir yoksa burjuvaziyle uzlaşma anlamına gelen "barış" değildir. Bir devrim sürecinden geçiyoruz ve her devrimin temel sorunu iktidarın ele geçirilmesi sorunudur. Bunun dışındaki hiçbir hedef Kürt halkı ile Türkiye emekçi sınıflarının zaferi anlamına gelmeyecektir.

RA HAZIR OLALIM

tinin önüne geçti ve bir anda onu unutturur gibi oldu. Kürdistan sokakları, şimdilik bile olsa, durulmaya başlamıştı. Asker cenazeleri, devlet ve hükümete kitle eyleminin etkisinden kurtulma, kendini toparlama için gerekli fırsatı yaratır gibi olmuştu. Burjuva basın, devlet ve hükümet UKH'ye yüklenmek için gerekli bahaneyi Tokat/Reşadiye eyleminde bulmuştu.

Bu onlar için kaçırılmayacak bir fırsattı. Kürt halkı ve UKH aleyhinde dörtbaşı mamur bir kampanya başlattılar. UKH dâhil pek çok çevrenin “demokrat”ı Bülent Arınç bile, UKH için “bundan böyle anladıkları dilden konuşacağız” lafları etmeye başladı.

Ama devletin, hükümetin, burjuva basının bu bayram havası pek fazla sürmedi. Olayın üzerinden birkaç gün geçmişti ki, başkanı aslında bir iktisatçı olan Anayasa Mahkemesi DTP'yi kapatma kararı aldı. Mahkemenin iktisatçı başkanı kararı açıklarken Kürt halkını arkasından sokağa itiyordu. Başka zamanlarda AKP hükümeti karşıtları ve yandaşları olarak bölünmüş olan Mahkeme bu DTP'yi kapatırken yekvücut hareket etmiş, kararı oybirliği ile almıştı.

Bu nasıl olmuştu? Mahkemenin hükümet yanlısı kanadı DTP'yi kapatmayı en başta AKP'nin çıkarına görüyordu. Karşıt taraf ise DTP'yi kapatmanın hükümetin “açılım” politikasını bitireceğini ve hükümet partisine büyük bir darbe vuraacağını görüyordu. Onun için karşı tarafın DTP'yi kapatma teklifine balıklama atladı. Sonuçta iktisatçı başkana sahip Anayasa Mahkemesi el ve oy birliği ile Kürt halkını sokağa davet etti. Devrime bundan daha iyi bir hizmet ne olabilirdi?

Kürt halkı bu daveti bir meydan okumayla kabul etti. İlk meydan okuma DTP'den geldi. DTP “sine-i millet”e dönme kararının kesin olduğunu açıkladıktan hemen sonra, Meclisten çekildiği-

ni ilan etti. Demek ki Meclis artık Kürt halkı açısından bir anlam taşıymıyordu. İkinci meydan okuma Diyarbakır'dan, Demokratik Toplum Kongresinden geldi. Kongrede konuşan Hatip Dicle DTP'yi kapatma kararını şöyle değerlendiriyor:

“Biz bunu devletin kuruluş genlerinde var olan Kürt sorununda inkâr ve imha siyasetinin hala devam ettiğinin, Türkiye Cumhuriyeti devletinin göz bebeği sayılan Anayasa Mahkemesi, yani devlet tarafından ilanılır. Bu, Kürt halkının iradesine saldırıdır. (...) Bu kararı tanımıyoruz, bu kararı da meşru olarak görmüyoruz.”

Bundan daha açık bir meydan okuma olamazdı. Ama meydan okuma bunlarla sınırlı değildi. Söz eylemle pekiştirilmezse anlamını oldukça yitirirdi. Kürt halkı, sözünü eylemle perçinledi. Bu satırlar yazıldığı sırada, yani kararın açıklanmasının ikinci günü Kürt halkı sokakları tutuşturmaya başlamıştı bile. İkinci gün itibarıyla eylemler henüz Kürdistan'la sınırlıydı. Ama bu, eylemlerin böyle sınırlı kalacağı anlamına gelmiyor. Şimdilik büyük bir hareketlenme, kaynaşma, ne yapacağını tartışma, hedeflerini belirleme süreci yaşanıyor.

Sonraki adım büyük serhıldanlardır. Kürt halkı, kendi kaderini kendi tayin etme, kendi kendini yönetme, kendi geleceği hakkında kararı kendi alma konusunda kararlıdır. Sürecin büyük serhıldanlara doğru evrilmesini “barış” adına engellemeye kalkışmak UKH'nin tarihi yanılışı olur.

Sadece o da değil. Bu süreçte gelişmekte olan devrimci kitle hareketinin önüne gerilla eylemlerini geçirmek, ağırlığı serhıldanlar yerine dağdaki askeri eylemlere kaydırmak da aynı sonucu verecektir. Şimdi UKH ve tüm devrimi güçler tüm enerjilerini her iki ülkede devrimci

kitle hareketinin geliştirilmesine yöneltmelidir. Çünkü kesin, kararlaştırıcı sonuç dağlarda değil, kapitalizmin sinir merkezlerinde, şehirlerde alınacaktır.

“Sonuç”tan kastımız tüm iktidarın fethidir yoksa burjuvaziyle uzlaşma anlamına gelen “barış” değildir. Bir devrim sürecinden geçiyoruz ve her devrimin temel sorunu iktidarın ele geçirilmesi sorunudur. Bunun dışındaki hiçbir hedef Kürt halkı ile Türkiye emekçi sınıflarının zafere anlamına gelmeyecektir.

Tekelci sermaye sınıfı, faşist devlet ve hükümet, zayıf konumcular ve korku içindeler. Anayasa Mahkemesinin DTP'yi kapatarak Kürt halkını sokağa itmesi, sermaye sınıfının sokaktaki bir zaferden emin oluşundan değil, ama ahmaklıklarındandır. Bunu iktisatçı başkana sahip Mahkemenin kararından sonraki orta oyununu andıran komik gelişmelerden anlıyoruz. Şöyle:

Kapatılan DTP'nin milletvekilleri “Meclisten ayrılma” kararı alıyorlar, sermayenin sözcüleri “ayrılmayın” diye yalvarıyorlar. “İstifa edeceğiz” diyorlar, onlara durmadan küfür ve hakaret yağdıran Meclis “etmeyin, eylemeyin” diye yakarıyor. “Sine-i millete döneceğiz” diyorlar, onların elini sıkınamakla övünen başbakan “buna izin vermeyiz” diyor. Kürt halkını sokağa davet eden bir karar alıyorlar sonra “sokağa çıkmayın” diye sağduyu çağrılarını yapıyorlar. '94 yılında Meclis'ten yaka paça attıklarını şimdi partilerini kapattıktan sonra çekiştire çekiştire Meclis'e sokmaya çalışıyorlar. Ve bu komedi böyle sürüp gidiyor.

Sermaye sınıfı ve faşist devlet, güçsüz, zayıf, dağınık, bölünmüş, ne yapacağını bilmez durumda. Sermaye sınıfının bu zayıf anı Kürt halkıyla Türkiye emekçi sınıflarının zafere en yakın oldukları andır.

Şimdi böyle bir süreçten geçiyoruz.□

DERSİM 38 KATLIAMDIR

Sermaye sınıfının her adımı, her "açılımı", emekçilerin devrimci öfkeleriyle akamete uğruyor. Devrimin baskısı altında bunalan, yalpalayan burjuvazi, bu baskı altında atmak zorunda kaldığı adımlar nedeniyle kendi içinde kavgaya tutuşuyor. Kürt halkı, Aleviler, kamu emekçileri, işçiler... Emekçi sınıfların her bölümü alanlara akıyor. Sözler sokaklarda söyleniyor. Sokak, toplumun dili ve aynası oluyor.

Kürt halkı uzun süredir sokaklarda. Haftalardır serhıldan halinde. Alevi emekçiler yüzbinler halinde doldurdular meydanları. Ardından kamu emekçilerinin büyük grevi geldi. Toplumun tüm emekçi kesimleri art arda akıyorlardı meydanlara. Ve Meclis'te, "açılım" tartışmaları esnasında sarfedilen bir söz, Dersim'li emekçileri kaldırmaya yetti ayağa.

Öfke dağ oldu patladı ve biz, Dersim'le çıktık alanlara. Geçtiğimiz günlerde CHP milletvekili Onur Öymen'nin yaptığı açıklamalar, sadece alevi ve Kürt halkının değil bütün duyarlı insanların tepkisini çekti. Sadece CHP değil sermayeye hizmet eden bütün partiler aynı görüşteydi onunla. O sadece sermayenin sözcüsü oldu. Faşist devletin bu açıklamalarına cevap 13 Aralık'ta Kadıköy'de yapılan "Dersim '38 Katliamıdır" mitinginden geldi.

Mitinge Kürt ve alevi emekçiler, devrimci siyasetler katılım gösterdi. Soğuk ve yağmurlu havaya rağmen binlerce kişi alandıydı.

14

Savaşçı Kürt ve Alevi halkı hiçbir koşulun onları engelleyemeyeceğini bir kez daha gösterdi. "Dersim Faşizme Mezar Olacak" sloganıyla inledi alan. Evet Dersim bir katliamdı ve birçok alevi katledildi. Sivas'ta katledildi, Maraş'ta katledildi. Şimdi ise katlettikleri Alevilerin gücünden korkan sermaye, onları düzen i-

çinde tutmanın yollarını arıyor. Her fırsatta alanlara dolan yoksul Alevilerinse uzlaşma gibi bir koşulu yok. Çünkü Alevilerin kendi katilleri ile uzlaşacak bir durumu yoktur. Aleviler de kendi arasında iki zıt kutba ayrılmıştır. Zengin Alevilerin sermayeyle uzlaşma içindeyken, yoksul Aleviler sermayeyle uzlaşamazlar. Çünkü emek sermaye çelişkisi buna izin vermez. Bunun içindir ki yoksul Alevilerin kurtuluşu, kapitalizme ve faşizme karşı savaştadır.

Son günlerde Kürt halkına yapılan saldırılara da değinilen mitingde, DTP'nin kapatılmasını kınayan konuşmalar yapıldı. Kürt açılımı diye oyalanan Kürt halkının sabrının kalmadığını birçok ilde çıkan olaylarda gördük. Militan Kürt halkıyla başa çıkamayan faşist devlet bütün güçleriyle Kürt halkına yöneliyor. Alanda da kendini gösteren Kürt halkı Dersim'den bugüne ve her zaman mücadele edeceğini gösterdi. Çünkü bu bir sınıf savaşımı. Çünkü faşist devlet karşısında gördüğü her gücü yok etmeye çalışıyor ama devrim çığ gibi büyüyerek kapitalizmi yıkmaya geliyor. Çünkü Kürt, Türk ve alevi emekçiler ancak sosyalizmle kurtulabilir.

Faşist devletler bu tip katliam ve saldırıları her zaman gerçekleştirebilir. Hele ki bu ülkeler Türkiye ve K.Kürdistan gibi sınıf savaşımının keskinleştiği ülkelerse. Ama bu katliamlara, bu saldırılara cevap her zaman verildi ve verilecektir. Kürt halkı ve yoksul aleviler yalnız değildir.

Gerçek Özgürlükler Sosyalizmle Kazanılacak! □

YAŞAYARAK ÖĞRENİYORUZ

Kent AŞ. işçileri... İşçi sınıfının birlik, mücadele ve kavga gününü olan 1 Mayıs 2009 tarihinde işlerine geri alınma talebiyle eyleme başlamışlardı. O günden bu yana basın açıklamalarından belediye binası önündeki eylemlerine, şantiyeyi işgal etmelerinden iş makinelerine el koymaya, eş ve çocuklarıyla birlikte sokaklara çıkmalarına kadar birçok eylem gerçekleştirdiler. Son olarak 1992 yılında İzmir'deki belediye işçilerinin Ankara'ya yürüyerek gerçekleştirdikleri 'Ölüm Yürüyüşü'nü örnek alarak 32 gün süren 'Ankara Yürüyüşü'nü gerçekleştirdiler. 650 km yol kateden Kent AŞ. işçileri ellerinde bir sürü deneyim ve dersle birlikte sendikamızın onları yarı yolda bırakmasıyla geri döndüler...

İşçi sınıfının devrimci kültürünü yaratmaya, yaymaya ve yaşatmaya çalışan Ayışığı Sanat Merkezi'nde işçi sınıfının bir halkası olan Direnişçi Kent AŞ. işçilerinin deneyimlerini, derslerini konu alan bir panel gerçekleştirildi. Panele panelist olarak üç Kent AŞ. işçisi katılırken 32 gün boyunca işçilerle birlikte Mücadele Birliği'ni temsilen Ankara'ya kadar yürüyen bir işçi arkadaş da katıldı. Panelin başlama saati olan 14.30'a kadar Ayışığı'nın etrafını saran siviller, önce araçlarla sürekli Ayışığı'nın etrafında turlarken daha sonra kuruma gelerek panele katılanları korkutmaya çalıştı. 'bir olay çıkmasını önlemek' gerekçesiyle geldiklerini söyleyen sivillere gerekli cevap verildikten sonra kurumun önünden ayrıldılar.

Panel, işçilerin görüntülerinden oluşan sinevizyon gösteriminin ardından sözü alan birinci Kent AŞ. işçisinin "işçi sınıfının şanlı tarihi adına ve bu uğurda yitirilen şehitler adına sizi selamlıyorum" demesiyle başladı. Daha sonra işçi Kent AŞ. işçisinin bu direnişten önceki konumunu, işçi sınıfı içerisindeki pozisyonunu ve bakış açısını kısaca değerlendikten sonra bugünkü süreci ele aldı. Konuşmasında ayrıca:

"İşçi sınıfı yaşayarak öğreniyor, bu söylem pratikte doğru olabilir. Ama işçi sınıfının kendi mücadelesini kazanması, sermayeye galip gelebilmesi için sadece pratik deneyimlerden geçmek yetmiyor... Bu bağlamda asıl düşmanımızın sermaye ve kapitalist sistem olduğu gerçeğini unutmamalı, ama aynı zamanda işçi sınıfı içinde oluşmuş ve büyük bir bela haline gelmiş sendikalizmle mücadele etmeyi unutmamalıyız... Sözlerimi bitirirken Kent AŞ. işçisinin yedi ay boyunca sürdürdüğü onurlu ama aynı zamanda kendi çelişkilerini de içinde barındırdığı bu direnişi Türkiye işçi sınıfına armağan ediyoruz. Mücadelemizde desteğini esirgemeyen bütün devrimci gruplara, emekten yana olan kimi sendikalara, sivil toplum kuruluşlarına ve de özelde Mücadele Birliği Platformu'na sonsuz teşekkür ediyorum." dedi

İkinci işçi aynı şekilde direnişin genel hatlarına değinirken ayrıca: "ben kısaca işçinin tutumu ve sendikamızın tutumu üzerinde duracağım. Her şeyden önce biz örgütlü bir güç olarak direnişe geçtik. İlk günlerde o kadar güzel bir birliktelik vardı. İşçi arkadaşlar sendikamızın ağızına bakıyordu, bu konuda biz kaygılıydık, ne acı ki kaygılıydık. Bu direnişte bütün söz hakkının sendikamızın elinde olmaması gerektiğini, işçilerin inisiyatifinde olması gerektiğini arkadaşlara her defasında anlatmaya çalıştık. İlk başlarda direnişin başarıya ulaşması için sendikamıza birçok öneri sunduk ama hiçbiri dikkate alınmadı. Biz başta işçi komitesi kurulması önerisini sunduk, dayatmaya çalıştık ama başaramadık. Neden başaramadık, çünkü öncü arkadaşların azınlıkta olması, işçi arkadaşların pek fazla bilinçli olmaması zaten başarısızlığı getirdi. Bizim anlatımlarımızla sendika yönetiminin anlatımı arasında bocaladılar işçi arkadaşlar. Kitle örgütleri ve devrimci örgüt-

"İşçi sınıfı yaşayarak öğreniyor, bu söylem pratikte doğru olabilir. Ama işçi sınıfının kendi mücadelesini kazanması, sermayeye galip gelebilmesi için sadece pratik deneyimlerden geçmek yetmiyor..."

ler bizim yanımıza geldiklerinde daha fazla umutlanıyorduk, fakat eylemimizi pasifize etme açısından sendika devrimci örgütlerin gelişinden sonra toplantılar yapıyordu. Sendikamızın yönlendirmesiyle işçiler bu demokratik kitle örgütlerine her defasında mesafeli yaklaşıyordu... Şimdi bu direnişte sendikamızın, örgütlü gücün, tutarsızlığı ve de isteklerini işçiye dayatması yüzünden bu direniş başarısızlıkla sonuçlandı."

Üçüncü işçi: "Şimdi sendika temsilci seçimleri ahbap-çavuş ilişkilerinden kaynaklanan bir oluşum. Dolayısıyla çok fazla bir şey beklemediğimi söyleyemem. Nihayet pek fazla bir şey beklemediğim bu oluşum 1 Mayıs işçi bayramında işin bu noktaya gelmesini sağlayan bir oluşumdur... Biz 40. günde Ankara yürüyüşü dayatmalarını yaptık, ancak 140. günde bu öneri kabul edildi. Bu işin postu yerden kaldırmak politikası olduğunu çok iyi biliyorduk. Ama bir tek umudumuz suydur, kitlesele katılımlar söz konusu olursa bunu tersine çevirme şansımız olabilir. Tek düşündüğümüz ve yaslandığımız umut buydu. Biz sınıf olarak devamlı sınıf bilincini almış kitlelerin oluşmasını istemiştik. Ama bunun yolu örgütlülüğün geçiyor. Şimdi direniş benim gözümde hala devam ediyor. Direniş şu an kurulmuş olan komite nezdinde halen devam ediyor. Bizim kazanımımız sendikamızın kazanımı olmayacak, sınıfın kazanımı olacak."

Mücadele Birliği Platformu'ndan işçi arkadaş: "Ben DİK'li bir işçi olarak sizinle kendi duygularımı, düşüncelerimi paylaşmak istiyorum. İşçilerin ne yaşadıklarını, ne hissettiklerini birebir yaşadığımdan kaynaklı sizinle duygularımı paylaşmak istiyorum. Şimdi, işçilerle beraber olmak, işçilerin yanında olmak ve işçilerin yaşadığı sorunları birebir yaşamak, onların hissettiklerini hissetmek, onların sevinçlerini, özlüklerini, arzularını, isteklerini birlikte yaşamak her devrimci mücadele yürüten bireye nasip olmaz... Ayrıca 1992 Ölüm Yürüyüşü'nde aynı şeyi Hüseyin Durmaz yoldaşımız yaşamıştı. 17 yıl sonra bu yürüyüşte Mücadele Birliği Platformu bana bu görevi verdi. Bu konuda çok mutlu ve onurluyum... Kent A.Ş. özelinde

baktığımız zaman bu saldırı işçi sınıfına ne ilk ne de son saldırı olacak. Bu saldırılar sermaye gruplarının daha fazla para kazanmak için uyguladıkları bir sistem. Bunun en yoğun halini belediyelerde görüyoruz... Dünya hızla barbarlığa doğru sürükleniyor, bu barbarlığa karşı sosyalizmi kurmak için hepimizi mücadeleye, mücadelenin bir yerinde olmaya davet ediyorum."

Panelistlerin konuşmalarının ardından soru cevap bölümüne geçildi. Soru cevap bölümünde bir işçi arkadaş direnişçi arkadaşların sendikalara bakış açısının ne olduğunu sorarken diğer bir arkadaş da: "... Dünya Bankası başkanı bizi aptal yerine koyar gibi gözlerimizin içine baka baka 2010 yılında 59 milyon insan işsiz kalacak dedi. Ayrıca hergün aklıktan 50.000 çocuk ölecek dedi, buradaki herkese soruyorum hangi akla mantığa sığar; hangi açlık, hangi yokluk, hangi yoksunluk, hangi yoksulluk? Gözünüzün görmediği kadar, aklınızın alamadığı kadar depolar yiyecek dolu, buğdayın fiyatı artsın diye tonlarca buğdayı okyanusa döküyorlar... Sendikaların işçi sınıfının, emekçilerin, gençliğin bu olumsuz sömürü yaşamını ortadan kaldırmak gibi bir hedefi yok. Nerden biliyoruz, en son Genel İş sendikası işçilere şunu söylüyor 'bizim küfemizde 90.000 yumurta var (işçiye yumurta diyor) bunların 300 tanesi kırılmış ne olacak. Biz CHP'yle karşı karşıya gelmeyeceğiz'. Bitti. Sendikalara olmadık misyonlar biçmeyeceğiz. İşçi sınıfının başından sonuna kadar yanında tek bir örgütlülük vardır, bütün devrimci-komünist hareketler. Ve işçi sınıfı kendi öz örgütlenmelerini kurmalı..." derken eğitim emekçisi bir öğretmen de yaşadığı deneyimleri katılımcılarla paylaştı. Bir arkadaşın "bu eylemin başarıya ulaşmamasında asıl eleştirilmesi gereken devrimcilerdir" demesi üzerine işçi de "burada bir yanlışlığı ortaya koymakta yarar var, Mücadele Birliği ve diğer devrimciler, bu direniş boyunca Kent AŞ. işçisinden çok şey beklediniz. Kent AŞ. işçisine çok büyük gömlek diktiniz, oysa ki Kent AŞ. işçisinin yapısı bu direnişi sıçratmaya, ileriki aşamalara götürmeye, bu direnişi gerçekten başarıyla taçlandırmaya yetecek bir yapıda maalesef değildi" karşılığını verdi. İşçinin bu yaklaşımına bir ana kısaca şu karşılığı verdi; "siz kazandınız, siz kazandığınızın farkında değilsiniz. Biz dergiden sizi hep takip ettik. Biz şunu gördük, yürüyüş boyunca sizi güzel yataklarda yatırarak size güzel yemekler yedirerek sizi almaya çalıştılar, ama siz gitmediniz. Burada iki kişi de olsanız ben bu kazanımı çok büyük bir başarı olarak görüyorum". Son olarak bir tekstil işçisi arkadaşın işçilere yönelik eleştirilerini dile getirmesinden sonra panel sona erdi.

İzmir

Mücadele Birliği Platformu

YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ

10 Aralık Perşembe günü, saat 12:30'da TCDD Bölge Müdürlüğü önünde BTS (Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası)'liler, 25 Kasım greviden kaynaklı görevden uzaklaştırılan arkadaşları için bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada; "Kamu çalışanlarının toplu sözleşme hakkını kullanmak için 25 Kasım'da yaptığı 1 günlük uyarı grevi nedeniyle 2 milyon kamu emekçisi işi bırakmış, başta ulaşım, sağlık, eğitim, olmak üzere hayatın her alanında grev büyük bir etki yaparak yaşamı durdurmuştu... Grevi kırmak için makinist olmayan personeli lokomotiflerde görevlendirerek yolcuların hayatını tehlikeye atmak da dahil olmak üzere her türlü yöntemle başvuran TCDD yönetimi, grev kırıcılığından sonuç alamayınca onurlu bir şekilde ekmeğinin kavgasını veren aralarında şube başkanlarımızın, şube yöneticilerimizin, temsilci ve üyelerimizin bulunduğu 16 çalışma arkadaşımızı 7 Aralık 2009 tarihinde hukuksuz bir şekilde görevden uzaklaştırarak demiryolcular nezdinde 2 milyon kamu emekçisine gözdağı vermeyi amaçlamıştır.

Buradan bir kez daha TCDD yönetimini uyarıyoruz. eğer bu yapılanlara son verilmezse 1 günlük uyarı grevimizde olduğu gibi demokratik tepkimizi ortaya koyacağımızdan kimsenin bir şüphesi olmasın" denildi.

Basın açıklamasının ardından katılımcılar bölge müdürlüğüne dilekçe verdi. Verilen dilekçede "... eğer ortada bir suç varsa benim de görevden alınmam gerekmektedir. Geleceğin yapılmasını arz ederim." ibaresi yer almaktaydı.

"Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganlarının atıldığı eylem 13.15 sularında sona erdi.□

TEK BAŞIMIZA HIÇBİR ŞEY YAPAMAYIZ

TÜMTİS'de örgütlü nakliyat işçileri, 2007 yılında, sendikalı oldukları için işlerinden atıldılar.

Mücadele Birliği: 2007'den bu yana çektiğiniz ekonomik sıkıntılardan bahsedebilir misiniz?

1.İşçi: 2007'den bu yana şirketler bizi işe almıyor. Sendikalı durumumuzdan dolayı bizi işe almıyorlar. Yaş durumumuzdan dolayı da bir kamu kurumuna giremiyoruz. 15 yıldan bu yana çalıştığımız otobüs işletmesinden başka bir kuruma giremiyoruz. Gittiğimiz iş kollarının çoğunluğu belediye tarafından özelleştirilen şirketler olduğu için, belediye ile mahkemelik olduğumuzu bildiklerinden işe almıyorlar.

2.İşçi: (Gözünü göstererek) En başta sağlığımla kaybettim, sıkıntı stres yüzünden. "Şu kredi kartlarını çıkartanlardan Allah razı olsun" (diyor gülererek)

Mücadele Birliği: Kredi kartlarını nasıl ödüyorsunuz ?

2.İşçi: Şu anda iki kredi kartını bir birine aktararak ödeyebiliyorum. Aldığım tazminatı da kredi kartının sadece faizlerine ödedim. 12.000 lira borcum var kredi kartına.

Mücadele Birliği: Peki sizleri bu duruma düşüren sebepler nelerdir?

3.İşçi: Belediyenin iş kurumlarını özelleştirme nedeninden dolayı işsiz kaldık. Büyük şehir belediyesi otobüs işletmesini rant karşılığı peşkeş çektiğinden dolayı. Türkiye genelinde sendikaları bitirmek amacıyla, rant sağlamak amacıyla yaptılar.

2.İşçi: Bizi bu hallere düşüren Büyükşehir Belediye Başkanı Asım Güzelbey. Başkanla görüşmemize rağmen, Sosyal Çalışma Bakanı'yla görüşmemize rağmen, işe alınmamız söylenmesine rağmen yine belediye başkanı önümüze engel çıkardı.

Mücadele Birliği: Bu saldırılara karşı neler yapmamız gerekiyor?

2.İşçi: Tek başımıza hiçbir şey yapamayız. Toplum olarak bir şeyler yapmamız gerekiyor. İnsanlarımızın bu örgütsüzlüğü bırakması lazım. Belediye başkanları başbakanlar bugüne kadar verdiği sözlerin hangisini tutular. Onun için insanlarımızdan, toplumumuzdan ricam önümüzdeki seçimlerde üç beş torba pirince, üç beş torba kömüre aldanmasınlar, gözlerinin önüne baksınlar.

Mücadele Birliği: Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

2.İşçi: Bizi yardımlarla kandırmasınlar, bizlere iş sahaları açsınlar.

3.İşçi: Onun bunun nafakasıyla bizi kandırmasınlar.

Mücadele Birliği/Antep

“SAĞLIKTA TASARRUF”UN YARATTIĞI YIKIMA VE TALANA SON!

Adana Eczacı Odasına bağlı sağlık emekçileri, 3 Aralık Perşembe günü saat 13:00'da sağlıkta tasarrufun yarattığı yıkıma dur demek için sokak-taydılar. AEO(Adana Eczacı Odası)'dan başlayan yürüyüş, İnönü Parkı'ndaki basın açıklamasıyla son buldu. Açıklamanın ardından eczacılardan oluşan bir grup SGK'nın önüne giderek temsili olarak anahtar bıraktılar. Açıklamada, “Sağlıkta tasarruf'un yarattığı yıkıma dur demek için buradayız! Her geçen gün sağlığa erişim hak-

kı ve sağlık hizmeti sunma olanağımız ellerimizden alınıyor. Bizler 'artık yeter' diyoruz! Emegimizin, mesleğimizin, çocuklarımızın geleceğinin, çalışanlarımızın ekmeğinin, hastalarımızın sağlığının çalınmasına izin vermeyeceğiz. Sağlık ışığımızı söndürmelerine göz yummayacağız” denildi ve “yarın tek tek kapanmaktansa, 4 Aralık günü hep beraber kapatacağız” diyerek 4 Aralık'ta eczanelerini kapatacaklarını belirttiler. “Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz”, “Sağlık Haktır Satılamaz”, “Tüccar Değil Eczacıyız”, “Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek”, “IMF Elini Eczanemden Çek”, “AKP Sağlığa Zararlıdır” sloganlarının atıldığı eyleme bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak destek verdik.

Adana Mücadele Birliği Platformu

SOKAKTA OLACAĞIZ!

Vergiler, zamlar emekçilere yaşam hakkı tanınmıyor. Asgari Ücret Tespit Komisyonu tarafından düzenlenen toplantıda katılan hükümet, patronlar ve devlet yanlısı işçi temsilcileri, milyonlarca işçi ve emekçiyi ucuz işgücü deposu olarak görüyor ve tam bir orta oyun sergiliyorlar.

Buna karşı Dev Sağlık-İş Sendikası bu durumu protesto etmek amacıyla 11 Aralık günü saat 12:30'da Unkapanı'ndaki İl Çalışma Müdürlüğü binasının önünde basın açıklaması yapıldı. Eylemde “Parasız Sağlık, Parasız Eğitim, Parasız Ulaşım İstiyoruz”, “Ücretli Köle Olmayacağız”, “Taşeron Ölüm Demektir” gibi sloganlar atıldı. Basın metnini okuyan Arzu Çerkezoğlu “Asgari ücret insanca yaşanacak bir ücret olmalı... Asgari ücret tespit komisyonunun ikinci toplantısının yapılacağı 16 Aralık çarşamba günü sağlık emekçileri olarak bu taleplerimizle tüm iş yerlerimizde sokakta olacağız” dedi. Basın açıklaması sloganlarla son buldu.□

HER YERDE EYLEM

Küçükçekmece Karahan Tekstil Fabrikası'ndan işten atılan Adem Güli, fabrikada direnişini sürdürüyor. 11 Aralık günü Mecidiyeköy'deki Cevahir Alışveriş Merkezi önünde saat 15.30'da Adem Güli bir basın açıklaması yaptı. Basın metnini okuyan Adem Güli “Karahan fabrikası yüzlerce işçiyi kölelik koşullarında çalıştırmaya devam ediyor. Keyfi işten atmalar, ödenen ücretlerin bordroya yansıtılmaması, zorunlu mesailer, bağırımlar, hakaretler başlıca yaşadığımız sorunlardır. Bugün biz işçiler 'artık yeter' demeye başladık ve diyoruz. Sermaye düzeni de Esprit ve Karahan tekstil patronları da bunu böyle bilsin. Dün Desa'da, Entes'te, bugün de Karahan fabrikalarının önünde işçiler bu ücretli kölelik düzenine ‘Köle Değil İşçiyiz, Örgütlenirsek Güçlüyüz!’ diyerek sermayeye karşı mücadele bayrağını açtık. Sermaye bilsin ki korkunun ecele faydası yoktur!” dedi.

Eylem boyunca, “Yaşasın Karahan Tekstil direnişimiz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, sloganları atıldı; eylem yine sloganlarla bitti.□

ECZACILAR EYLEMDE

4 Aralık'tan itibaren ilaç fiyatlarında büyük oranda gerçekleşecek iskontolar nedeniyle raflarındaki ilaçlardan zarar edecek olan eczacılar, ilaç firmaları ve hükümet temsilcileriyle iki aydır yaptıkları görüşmelerden somut bir sonuç alamadıkları için 4 Aralık günü kepenk kapatmaya karar verdi. Bu uygulama ile 8 bin eczanenin kapanacağını ve çalışanlarının işsiz kalacağını belirten eczacılar, son yıllarda kamu ilaç harcamalarındaki artışın da, ilaç üzerinden firmaların elde ettikleri fahiş kârların da sorumlusunun kendileri olmadığını söylüyor. Ve eğer tasarruf edilmek isteniyorsa, bunun muhatabının ilaç sanayisi olduğunu ve tasarrufun kaynağının ise yıllarca kamudan ve halkımızdan elde ettikleri fahiş kârlar olduğunu vurguluyorlar.

2004'te çıkarılan İlaç Fiyat Kararnamesi'yle ilaçlar dövize endekslendi, ilaçların ucuzlamasına karşın yüzde 500'lere varan oranlarda artan muayene ücretleri, ilaç fiyat farkları, katılım payları hastaların daha fazla ödemeler yapmasına neden oldu. Buna karşın ilaç şirketleri son krizden büyümeye çıktıklarını açıkladılar.

4 Aralık günü binlerce eczacı İstanbul Taksim başta olmak üzere pek çok ilde eylemler yaptı. Eczacılar Odası, kepenk kapatma eyleminin, nöbetçi eczacılar hariç olmak üzere %100 katılımı ile gerçekleştiğini açıkladı.

Eczacıların yaptığı grev ve eylem ile ilgili, bir eczacı arkadaşla yaptığımız röportajı sizinle paylaşmak istiyoruz.

Mücadele Birliği: Bugünkü eyleminizin amacını bize anlatır mısınız?

Eczacı: Hem halka gerçekleri yansıtmak için, hem de hükümete sesimizi duyurmak için yapıyoruz bu eylemi, hiç bu kadar kötü olmamıştı. Eczaneleri kapanan arkadaşlarımız var, hala da kapanıyor.

Bizim tepkimiz ilaçta yapılan fiyat indirimine değil. Bizler de ilaçların ucuza satılmasından yanayız. Ama bunu böyle yansıtmıyorlar. İskontolar, hep bizim cebimizden çıkıyor. Muayene ücretleri üzerimizden geçiriliyor. Sonra biz halkla karşı karşıya geliyoruz. Sürekli düşüşler var. Stokları 45 gün içinde tüketin diyorlar ama ilaç o süre içinde geçmiyor elimize, böyle olunca hem insanlar ilaçsız kalıyor, hem biz bu ilaçlara ödediğimiz miktarın çok çok altında düşük fiyata satıyoruz. Bu sorunlar bir değil ki, hep bizim ve vatandaşın cebinden çıkıyor. Büyük tekelere, yabancı sermaye kuruluşlarına yansımıyor. Ben şu kadarını söyleyeyim, bu gidişle ilaçların çok büyük bir kısmını bulamayacaksınız.

Mücadele Birliği: Biliyorsunuz, her yerde işçiler, emekçiler, küçük esnaf ve şimdi de siz, eczacılar çeşitli sorunlardan kaynaklı eylemler, grevler yapıyor. Sizce bu sistem içerisinde bir çözüm müdür?

Eczacı: Hayır. Kesinlikle çözüm olarak görmüyorum.

Mücadele Birliği: Başka eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Eczacı: Şu an burada yapılan bu eylem toplumsal bir eylemdir. Ve herkesi ilgilendiriyor. Bütün halkın, herkesin sahip çıkması gerekiyor. Herkes kendi eylemini yapıyor. Böyle olmamalı. Tekrarlıyorum. Bu toplumsal bir sorundur.□

KADİFEKALE; NAM-I DİĞER KÜÇÜK MARDİN

Kadifekale; İzmir'de bir semt. İzmir'in en güzel tepelerinden birine kurulmuş bir işçi-emekçi semti. Öteki adıyla küçük Mardin! Adından da anlaşılacağı gibi burası daha çok Mardinlilerin oturduğu bir semt. Kürt, Arap, Türk ve başka kökenli ırk ve mezhebe bağlı insanların oturduğu bir yer. Nüfusun önemli bir kısmı 1990 sürecinde zorla göç ettirilenler tarafından oluşmaktadır. Dolayısıyla nüfusun çoğunluğu Kürtlere aittir. Kadifekale'nin her sokağında yoksulluk, her sokağında dışlanmışlık var.

Şimdi burası devlet tarafından yıkılıyor. Yani devlet demek istiyor ki; yoksulsan sana yaşamak yok! Hem de böylesine güzel manzaralı bir yerde asla yaşayamazsın. Sermaye sahibi her güzel şeyin olduğu gibi buranın da sahibi. Bunu yapmak isterken "toprak kayması olma ihtimali var, o yüzden semti taşıyoruz" diye de söylentiler yaymaktadır. Duy da inanma! Sermaye sınıfı, işçi sınıfını düşünüyor! Hem de büyük bir çoğunluğunu Kürtlerin oluşturduğu bir işçi sınıfını. Ellerine çok düşük miktarda paralar vererek onlardan zorla imza almak istemektedir. Buradan kovdukları insanları; TOKİ tarafından yaptırılan evlere yerleştirmek istiyorlar. Bu evler hem çok küçük hem de evleri karşılığında verdikleri paranın birkaç katını istiyorlar. Ki burada birçok kiracı olduğunu düşünürsek; insanların güç durumunu daha iyi anlatmış oluruz. Buralar yıkılıp turistik oteller ve lüks villalar yapılacak. Nereye, nasıl gidecekler? Kime ne?

Kapitalist devlet aynı zamanda bu semtte, örgütlü olarak yaşayan insanları dağıtmak amacındadır. Çünkü insanları yerleştirmek istedikleri yer; şehrin merkezine uzak ve belli bir düzen içinde yapılmış. Buradaki en ufak hareketlilik hemen burjuva kolluk güçleri tarafından çembere alınıp kontrol edilebilecektir. Oysa Kadifekale'de durum böyle değildir. Ne daha önce kontrol sağlayabildi devlet, ne şimdi. Bu yüzden de Kadifekale'yi yıkmak istemektedir. Burada oturanların birçoğu faşist devlet tarafından göç ettirildi. Kürdistan'da, serhıldanlara dönüşen halk hareketini durdurmak amacıyla "ya korucu olur emirlerimizin altına girersiniz ya çekip gidersiniz" denilerek köylerinden edilmişlerdir. Evleri bombalandı, tarlaları yakıldı. Bu şekilde binlerce köyü boşalttılar. Şimdi de buna benzer bir durumu burada yaşıyorlar. Kapitalist düzende ucuz iş gücü olarak sömürülen ve ulusal anlamda ezilen Kürt halkı yine yerinden ediliyor. Bir şekilde kurulu düzenlerini alt üst ediyor. Buradaki insanların en büyük geçim kaynağını midye oluşturuyor. Gidecekleri yerde böyle bir imkân bulamayacaklar. Şimdi insanlar ne yapacaklarını kara kara düşünmekte. Kimi yakılmış, yıkılmış köyüne geri dönme düşüncesinde, kimi de İzmir'in bir başka semtine taşınıp yaşam mücadelesine burada devam etme düşüncesinde.

Bu itelenmelere, dışlanmalara, kovulmalara bir son vermenin zamanı gelmedi mi? Kadifekale'de yaşayanlar birlik olarak bunu başarabilirler. Birlikte mücadele ederek sistemin kirli ellerini kırıp buradan çektirebilirler. İnsanlar birbirlerine güvenerek bu savaşı başlatmalılar, o güç var insanlarda. Yapılması gereken insanları birleştirip harekete geçirmek ondan sonra karşılarında hiçbir güç duramaz.

İzmir'den Mücadele Birliği Okuru

TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

19 Aralık 2000'de, Türkiye tekeli kapitalizmi zindanlara bir katliam gerçekleştirdi. Faşist devletin bu saldırısında birçok devrimci tutsak yaralandı ve 28 devrimci tutsak ölümsüzleşti. Ama teslim olmadılar. Zindanlardan bizlere nasıl savaşacağımızı gösterdiler.

Biz de Devrimci Öğrenci Birliği olarak onları unutmadığımızı göstermek için bir kampanya başlattık. Bu kampanyanın çalışmaları farklı il ve okullarda yapılmaktadır.

10 Aralık tarihinde İstanbul Üniversitesi, ÖKM'ye (Öğrenci Kültür Merkezi), İletişim Fakültesine ve İktisat Fakültesi ek binaya afişlerimizi yaptık. Zindanlar sorununun öğrenci gençlik açısından ne kadar önemli bir sorun olduğunu göstermek istiyoruz. Çünkü biliyoruz ki zindanlar yıkılıp tutsaklar özgürleşmeden, ne işçi sınıfı ne de öğrenci gençlik özgürleşebilir. Ve insanlara bu bilinci verebilmek için çalışmalarımıza ara vermeden devam edeceğiz.

*Devrimci Tutsaklar Özgürleşmeden
Öğrenci Gençlik Özgürleşemez!*

DÖB/ Devrimci Öğrenci Birliği

GÖZALTI TERÖRÜ

Red Hack'ten 10 Aralık günü Kızıl Dayanışma Aktivistlerine yönelik gözaltılarla ilgili yapılan açıklamayı yayınlıyoruz:

Dün akşam saatlerinde "halkların kardeşliği" ve "devrimci dayanışma" konulu afiş çalışmasını ve aynı zamanda 24 Ocak 2010 tarihinde Okmeydanı'nda bu temelde yapılacak gece çalışmasının yazılmalarıyla propagandasını yapan 4 Kızıl Dayanışma aktivisti, polis tarafından "keyfi bir şekilde" gözaltına alındı.

Dün geceden bu yana gözaltında bulunan 4 Kızıl Dayanışma aktivisti için polisler hiç bir açıklama yapmazken, Kızıl Dayanışma Geçici İstanbul Komitesi yaptığı açıklamada; tüm devrimci kurumlara "devrimci dayanışmayı esas edinmiş Kızıl Dayanışma aktivistlerini, sahiplenme ve devrimci dayanışmayı güçlendirme" çağrısı yaptı.

Polisin, gözaltındaki arkadaşlarımızı derhal serbest bırakması gerektiğini belirten açıklamada "En doğal haklarımızın bile polis tarafından gasp edildiğine" dikkat çekildi.

Kızıl Dayanışma

<http://kizildayanisma.org/2009/12/10/kizil-dayanisma-aktivistlerine-gozalti-teroru/>

BAŞKA BİR ALTERNATİF YOK TABANIN UYANMASINDAN BAŞKA

Bugün sizinle değişik bir röportajı paylaşacağız. Genelde esnafla yapılan röportajlar daha çok insanların genel ihtiyaçları olan yiyecek, içecek, giyim alanında çalışan esnaflarla olur. Bu röportajımızda ise yaşama, krize ve geleceğe yönelik bakışıyla bir bağlama ustasının penceresi bize yol oluyor.

Mücadele Birliği: Bize biraz kendinizden bahsedermisiniz?

Bağlama Ustası: Elbistan doğumluyum. Altı aylıkken İzmir'e geldik. Sekiz kardeşiz, devrimci bir ailenin içersinden geliyorum. 12 yaşında Sivas'lı bir bağlama ustasının yanında işe başladım. Daha önceki grup Sıla isimli bir grupta müzik yapıyordum. Şu an herhangi bir etkinliğe katılmıyorum. Bir ara başka bir işe yöneldim, puro kutusu imalatı yapmaya başladım. Yirmi üç bin dolara imalathane kurdum, 2001 kriziyle bu işi bıraktım. Tekrar bağlamaya yöneldim, yirmi senedir de aynı dükkanda bağlama üretiliyorum.

Mücadele Birliği: Son süreci biliyorsunuz, ekonomik krizin bizim hayatımızda yarattığı yıkımları da... Dükkan kapatmaları, batanları ve daha nicelerini görüyoruz. Bu ekonomik krizin size yansımaları nasıl oldu, bizimle paylaşır mısınız?

Bağlama Ustası: Bu krizle birlikte insanların alım güçleri azaldığı için krizin etkileri bize de yansıdı. Ben burada profesyonel bağlama yapıyorum, insanlar alım güçleri düştüğünden kaynaklı daha ucuz diye gidip kalitesiz bağlama alıyorlar. Marangozlar da işleri azaldığından bağlama yapımına başladı. Bağlama kültürüne sahip çıkmaya çalışan insanlar maddi gelirle-

rinin ancak genel ihtiyaçlarına yettiğinden bu kültürden uzaklaşıyorlar mecburi olarak.

Mücadele Birliği: Sizce gidişat şu an ne yönde?

Bağlama Ustası: Daha da kötüye gidiyor herşey. Demokratik açılım, İran, Irak, Suriye, Afrika ve dünyanın birçok yerinde yaşananlar insanların yaşamlarını olumsuz anlamda etkiliyor.

Mücadele Birliği: Halk dilinde bir söz vardır hepimizin bildiği 'İnsanın dostu kötü günde belli olur' diye... Bu krizle birlikte biz de dostu düşmanı daha iyi tanıyoruz. Son süreçte 'İşten atmalar yasaklansın', 'insanca yaşayacağımız asgari ücret', 'krize karşı halkın şartları var' ya da 'krizin faturası patronlara' gibi söylemleri çokça duyar olduk. Bizim, bizi ezen, sömüren, aşağılayan bu sistemin çatlaklarını onarmamız mı?

Bağlama Ustası: Bu yaşananlara karşı organize olmak gerekiyor önce. Bunu savunan bütün sivil toplum örgütlerinin bir araya gelmesi gerekiyor. Sağcısı solcusu fark etmeksizin toplumun uyanması gerekiyor. Ezilenlere baktığımız zaman sağcısı da var solcusu da. Bu yaşanan yıkımlara karşı halk devrimi olması gerekiyor. Devrime zarar verecek hangi kurum-kuruluş

varsa bunları ayıklamak gerekiyor. Bu yıkımları ne meclis, ne AB, ne ABD çözebilecek. Bunu çözebilecek olan bir tek insanlardır. Başka bir alternatif yok, tabanın uyanmasından başka. Bu ülkenin çocukları bizim çocuklarımız. Bu yaşanan olumsuzlukları çözecek olan kuşak bizim kuşağımız. Birlik olalım; ama samimi, güvenilir bir birlik. Bunun için büyük bir mücadele olması lazım, ben her zaman varım bu mücadele için.

Mücadele Birliği: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Bağlama Ustası: Çocuklar için bir şeyler yapalım. Türkiye'de ve dünyada yaşanan çocuk istismarının önüne geçmek için mücadele edelim.

Mücadele Birliği: Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Bağlama Ustası: Ben teşekkür ederim.

Bağlama ustasıyla yapılan röportaj olsa olsa bir türkülle sonlanır. O güzel yüreğinden bağlamanın teline akan sıcak bir türkülle uğurluyor bizi bağlama ustası.

**'Aklım ermez ahiret eğlencesine
Saygım var ilimin gerçek sesine
Hayal cennetinin boş bahçesine
Yobaz sürüsünü sürdüm de geldim...'**

İzmir Mücadele Birliği

DEVİRİMCİ GELİŞİM İÇİN

Devrimci gelişim ve değişim, kapitalist kültürün dayatmalarının aksine bireye özgür düşünme; toplumsal olaylara küçük bir delikten direk bakma yerine, yani verilenle yetinme yerine daha geniş çerçeveden bakıp yorumlama özelliği kazandırır. Hayatın diyalektiğinin kavranmasını sağlayan devrimci gelişim hayatı bütünsel olarak kavrayıp, geçmişin, anın ve geleceğin bağı kurup, tahlilini yapmamızı sağlayarak karşılaştığımız her türlü zor, şaşırtıcı olaylar karşısında en doğru kararı alıp gerilememizin veya düşmemizin engelleyicisi olur. Hayatın çetin koşullarında ne yapacağını bilmeden, kapitalist bir toplumun karmaşıklığı içerisinde bir o yana bir bu yana yalpalayarak ilerlemenizi ve sonunda hiç olmamış, yaşamamış gibi yok olmamızı engelleyecek yani bizi ürettiklerimizle, hayata ve topluma bıraktıklarımızla biz yapacak olan devrimci gelişimdir.

Devrimci gelişim ise ancak marksizm-leninizmi okuyup, kavrayıp, pratiğe geçirmekle yani devrime yoğunlaşmakla olacağı büyük bir gerçekliktir. Günümüz iç savaş koşullarını devrime ulaştırmak devrimci gelişime verdiğimiz önemle yani devrime yoğunlaşmayla sağlanacaktır.

İçinde bulunduğumuz kapitalist toplum ve onun dayattığı yoz kültür sonucu insanlar sadece günü geçirme, bir şekilde yaşamda kalma telaşıyla dar pencerelerini dünyanın değişen ve gerçekçi koşullarına kapatabiliyor. Bu da düşünce tembeli, üretmeyen, her türlü gelişimden yoksun insanların oluşmasını kaçınılmaz kılıyor. Oysa insan kendi yapısı gereği çok yönlü düşünme, hayatı bilimsel bakış açısıyla kavrama ve sonuçlar çıkarabilme yetisine sahiptir. Bu yönlerimizi ortaya çıkarmak ise kendimizi ne kadar geliştirdiğimize bağlıdır.

Tabii bu gelişim kapitalizmin sosyalleşme, kendini geliştirme adıyla bizlere dayattığı çürümüş bir kültürün ürünü olan insanların kendisi ve toplum yararına düşünme ve gelişmeyi engelleyici faaliyetler değildir. Bu tür faaliyetlerin bizleri geliştirmek yerine düşünemeyen, düşünemeyince üretmeyen yani kendini gerçekleştiremeyen bireyler yaptığını tam da burjuvazinin istediği gibi ona karşı oluşacak toplumsal gelişmeyi kısırlaştırdığını biliyoruz. Bizim burada kastettiğimiz kendisinin ve toplumun gelişimini sağlayacak olan bizde hayata gerçekçi bir bakış açısı yaratacak olan devrimci gelişimdir.

İzmir'den Mücadele Birliği Okuru

ANTAKYA AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ DERNEĞİ AÇILDI

*Çıktık yola
Ellerimiz koynumuzda,
Sımsıcak sevgiyle, güvenle
Dolup taşarak...
Çıktık yola nice kararsız,
Tırıs geçen atlarımızın
Toynaklarının tozunda
Bırakarak...
Çıktık yola alınımızda,
30 onurlu yılın teri,
Kılıçlarımız bilenmiş...
Ardımıza bakmadık,
Yüzlerimiz ileri dönük...*

AYSUN BOZDOĞAN

İnsanların insanca yaşayacağı, baskının ve sömürünün, eşitsizliğin ve adaletsizliğin, zulmün ve savaşların olmadığı, özgür bir dünyanın yaratılabileceğine olan inancımızla kültür ve sanat alanında üzerimize düşeni yapmak üzere yola çıkıyor, iyiden, güzelden yana olan tüm insanlara MERHABA diyoruz.

Uzun bir süredir çalışmalarını sürdürdüğümüz sanat merkezimizi, proletaryanın kültür ve sanatını, Antakya işçi ve emekçilerine ulaştırmak amacıyla yoğun bir çalışma sonucunda açtık. Açılışımızı duyurmak amacıyla 27 Aralık Pazar günü saat: 13.00'da bir etkinlik düzenleyeceğiz.

Ve bu zor, uzun yolda geleceğin güzel günlerini birlikte yaratmak, bu onurlu yaşamı paylaşmak için sizleri sesimize ses vermeye, gücümüze güç katmaya davet ediyoruz.

Bu davet hepimize... Gelin hep birlikte üretelim...

Açılış Etkinliği Programı:

- * Sinevizyon Gösterisi
- * Açılış Konuşması
- * Şiir Dinletisi
- * Müzik Dinletisi
- * Grup Bahara Ezgi

Tarih: 27 Aralık Pazar Saat: 13.00

Adres:

Kurtuluş Caddesi Fevzipaşa Mahallesi
Akıncılar Sokak Gali İş Merkezi Kat:1
D/1 No:80 Antakya/HATAY

Telefon: 0 326 216 49 12

antakyaayisigi@gmail.com

UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi Derneği

YENİ YAŞAM SANATÇILARIYIZ

Günümüzde yaşadığımız koşullarda insanın öncelikle kendine, sonra da çevresindeki insanlara yardım etme ve onlarla bir şeyler paylaşma özelliğini yitiriyor olması, bize hemen şunu düşündürür; ilk olarak bencillik duygusu, insanlara karşı güvensizlik ve korku. Bu düşünce, bu koşullarda yaşayan insanları haklı gibi gösterse de doğru olan yaklaşım madalyonun asıl görünmesi gereken yüzüdür. İnsanların seçme şansına tabi tutulmamaları (yaşadığımız koşulların her ne kadar kendi seçimlerimiz olduğu söylene de) bizi daha dar kapsamlı düşünmeye ve öyle hareket etmeye götürür. Hayata dar açılardan bakmak, bizi kendi yaşadığımız çevrede bir tavuğun kuluçkaya yatıp yumurtlamasından farksız kılmaz. Ama tavukla insanlar arasındaki fark tavuğun oturarak başarıya ulaşması ama insanların oturduğu yerde başarıya ulaşmamasıdır. Adaletsizliğin, sömürünün, açlığın, savaşların olduğu bir dünyada bunu oturduğumuz yerden seyretmek çok zor değil. Şu an cezaevlerinde tutsak olan insanlar bize yani dışarıdaki insanlara oranla daha özgürler. Beden tutsaklığı yaşamak düşüncelerin tutsak olmasından daha zor değildir. Önemli olan

düşüncelerimizi özgürce yaşamak ve bunu insanlığa haykırabilmektir. Dünyanın her yerinde özgür düşünen, gerçek anlamda bir şeyleri değiştirmek için savaşan insanlar bedence hep tutsak ediliyor. İnsanın, onların seslerini duyabilmesi, oturduğu yerde 'evet haklılar, iyi yapıyorlar' deyip suskun kalmaması gerekir. Kendine insanım diyen birinin bunu yapması gerekir. Onların seslerini duyurabilmek demek, onları suçsuz göstermek değil, bizim daha iyi bir yaşam için daha çok şey yapmamız gerektiğini anlatmaya çalışmaktır. Bizim yaşamımızdaki duvarlar, onların yaşamak zorunda oldukları o dar duvarlardan daha kalındır. Yaşadığımız duvarları hiçbir zaman tek başımıza yıkmayacağımızı bilmeliyiz. 'Bir elin nesi var' hiçbir şeyi; 'iki elin nesi var' sesi, peki bu eller çoğalırsa ne olur? Duvarlarımızı yıkarız ve yaşamlarımızı kazanırız. 'Örgütsüz güç, güç değildir' sözü bize, tek başınayken bir hiç, ama beraberken herşey olduğumuzu ifade eder. Dünya geneline bakacak olursak, Afrika'da açlıktan ölen insanlar, toprak uğruna yapılan savaşlar, bu savaşların sonucunda katledilen insanlar, doğada yaşanan değişimler ve bunlardan doğan hastalıklar

ve salgınlar, bunların sonucunda yaşanan tarifsiz acılar ve ölümler... Şu an dünyada bunların varoluşu ve varoluş sebepleri bize bir şeylerin artık değişmesi gerektiğini daha doğrusu değişmesinin zorunlu bir gerçeklik olduğunu gösteriyor. Ve bu değişim kaçınılmazdır. Hayata ne verirsen onu alırsın her daim. Bu veriğin bir ölçüsü, reçetesi yoktur. Biz hayata, insanlara ve doğaya verdiklerimizle ne kadar az yetinirsek o kadar dibe vururuz. O yüzden yetinmekle kalmayıp olması gereken insani görevimizi yapmalıyız. Önce kendimizi geliştirerek, tartışarak ve güzel bir yaşam için örgütlü bir mücadeleye girerek ilk adımı atabiliriz. Onurlu yaşamın bir tek yolu vardır, onurlu yaşamak için mücadele etmek ve bu mücadele için yaşanması gereken zorlukları göze almak. Savaş ve ölümsüzleşmeyi göze almadan yeni bir dünya kurulamaz. Hepimiz birer yeni yaşam sanatçılarıyız, bizim en büyük sanat eserimiz yaşam biçimimizdir. Gözümüzün önünde gün gün akıp giden yaşamlarımıza sahip çıkmalıyız. Eğer biz sahip çıkmazsak tarih bizi hep yenik sayacak...

İzmir'den Kürdistanlı Bir İşçi

BÜTÜNLÜKLÜ DÜŞÜNMEK

Diyalektik materyalizmi yeni öğrenmeye başlamış birinin ilk öğrendiği şeylerden biri, evrensel bağıntılık yasasıdır. Bu yasaya göre evrende her şey birbiriyle bağıntılıdır; bütün olay ve olgular birbirine görünür veya görünmez bağlarla bağlanmıştır. Bu nedendir ki, hiçbir olay ya da olgu, bütünselliğinden kopararak ele alınmaz. Bir olay ve olguyu kendi özel koşulları içinde ele alırken bile, onun genel çizgilerini görmek ve anlamak zorundasınız, aksi halde onu bütün yönleriyle analiz edemez, doğru sonuçlara varamazsınız.

“Önce genel sorunların çözümlerini bulmadan, özel sorunları çözümlenmeye kalkışan bir kimse” diyor Lenin, “farkına bile varmadan, her adımda kaçınılmaz olarak bu genel sorunlarda takılacaktır. Her özel durumda körüncesine onlara takılmak ise, izlenen politikayı en kötü yanılığlara ve ilkesizliğe mahkum etmektedir” (Aktaran Y.Krasin, Devrim Sürecinin Diyalektiği, s.5). Demek ki, bir olayı ya da olguyu değerlendirirken, o olay ve olgunun özel ve genel yanlarını birlikte ele almalı, birini diğerinden kopararak düşünmemeli, birinden birine takılı kalmamalıyız. Bütün olay ve olguları bütünlüklü değerlendirmeyi bir alışkanlık haline getirmeliyiz.

Örneğin kendi bireysel tarihimizi bütünü bir parçası olarak düşünmek, hem tarihsel gelişme içinde kendi yerimizi görmemizi sağlayacaktır, hem de düşünce ve eylemlerimizde yalnız olmadığımızı bize gösterecektir. Süreklilik ve sıçramalarla ilerleyen tarihsel süreç içerisinde yaptığımız her eylemin, attığımız her adımın bir yerinin ve anlamının olduğunu bilmek bizleri daha güçlü ve kararlı kılacaktır.

En küçük eylem bile tarihsel süreklilik içinde önemli bir yer tutar. Alevi mitinginde açılan Deniz pankartı gibi... Şu anda bu eylemin Türkiye ve Kürdistan’ın bir çok bölgesinde konuşulduğuna emin olabiliriz. Orada bulunan herkes pankart açıldığında yaşanan büyük coşkuyu görebilme şansına sahip oldu. Kitlelerin coşkusu onların devrimci ruh hallerini ortaya koyuyordu. Alanın boydan boya dalgalanması, açılan pankartta halklarımızın devrimci önderlerinden birinin resminin bulunmasından kaynaklı olmasının yanı sıra, kitlelerin devrimci coşkusunu yansıtıyordu.

Şimdi herkes, her bir leninist, yaptığı eylemin, devrimci çalışmanın tarihsel bilincinde olmak zorundadır. En küçük adımdan en büyüğüne kadar... Herkes, yarının büyük günlerini hazırlayan şeyin, bugünün irili ufaklı çabaları olduğunu aklından bir an olsun çıkarmamalıdır. Örneğin Leninistler yıllar yılı, Taksim’in 1 Mayıs Alanı olduğunda ısrar ettiler ve işçi sınıfı ve emekçileri oraya çağırdılar. Yalnız başlarına kalmayı göze alarak, tek başlarına her 1 Mayıs’ta Taksim’e yürüdüler. Ve sonunda devrimci politika yaşamda karşılığını buldu; işçi sınıfı ve emekçiler Taksim’e yöneldiler ve leninistlerle birlikte Taksim’i fethettiler. Bugün artık Taksim’e çıkmak kolaydır ama birkaç yıl öncesine kadar bunun ağır bedellerini göze almak gerekiyordu; en önemlisi de verilen emeğin boşa gitmeyeceğini, bir gün meyvelerini vereceğini bilmektir. O anda yapılan eylemin tarihsel süreç içinde önemli bir yer tutacağını kavramaktı.

Bütünlüklü düşünmek sadece bunlarla sınırlı değil elbette. Kimi zaman her birimiz kendi çalışma alanımızda, ya da çalışma yürüttüğümüz bölgede takılı kalabiliyor; buraların sorunlarıyla ilgilenmekten genelin sorunlarına kafa yoramayabiliyor, dahası giderek kendi alanımız ya da bölgemiz dışındaki çalışmalara ya da sorunlara ilgisizleşebiliyoruz. Oysa olması gereken bir bütün olarak kolektifi düşün-

mek, kolektifin önündeki sorunlara çözüm aramak ve bulmaktır. Örgütlenme sorunlarından tutalım da derginin dağıtımını örgütlemeye kadar, kitlelerle bağ kurmak, yeni ilişkiler yaratmaktan tutalım da mali sorunların çözümüne kadar her şeyi enine boyuna düşünmeli, yaratıcı fikirler bulmalı ve bunları kolektif aklın hizmetine sunabilmeliyiz. Bütünlüklü düşünmeme tembelliğinden kendimizi kurtarmalı, küçük küçük derelerin denize akmasını nasıl sağlayacağımıza daha fazla kafa yormalıyız. Herkes en yakınındakilerden başlamak üzere önce ilişkide olduğu ya da olabileceği insanları gözden geçirmeli, herbirinden kolektif amaçlar için ne alınabileceğini kararlaştırmalıdır. Herkes olanaklarını zorlamalı, devrim ve komünizm mücadelesi için harekete geçirilmelidir.

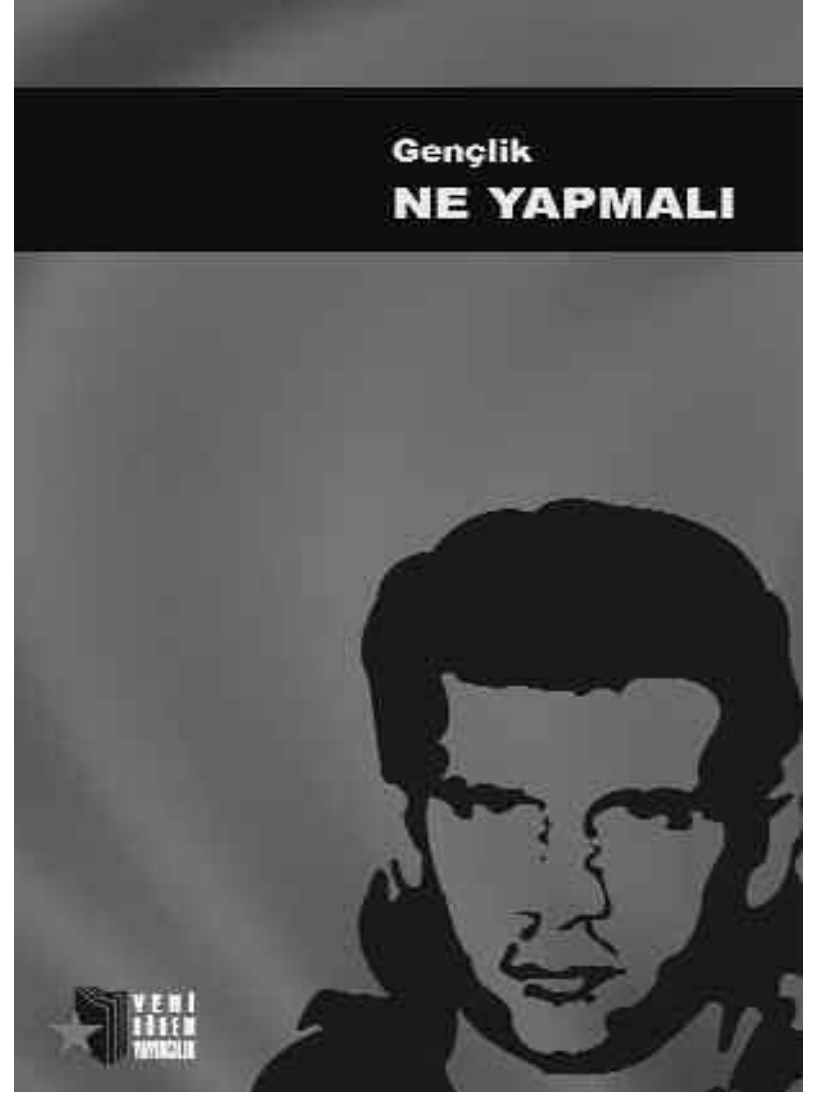
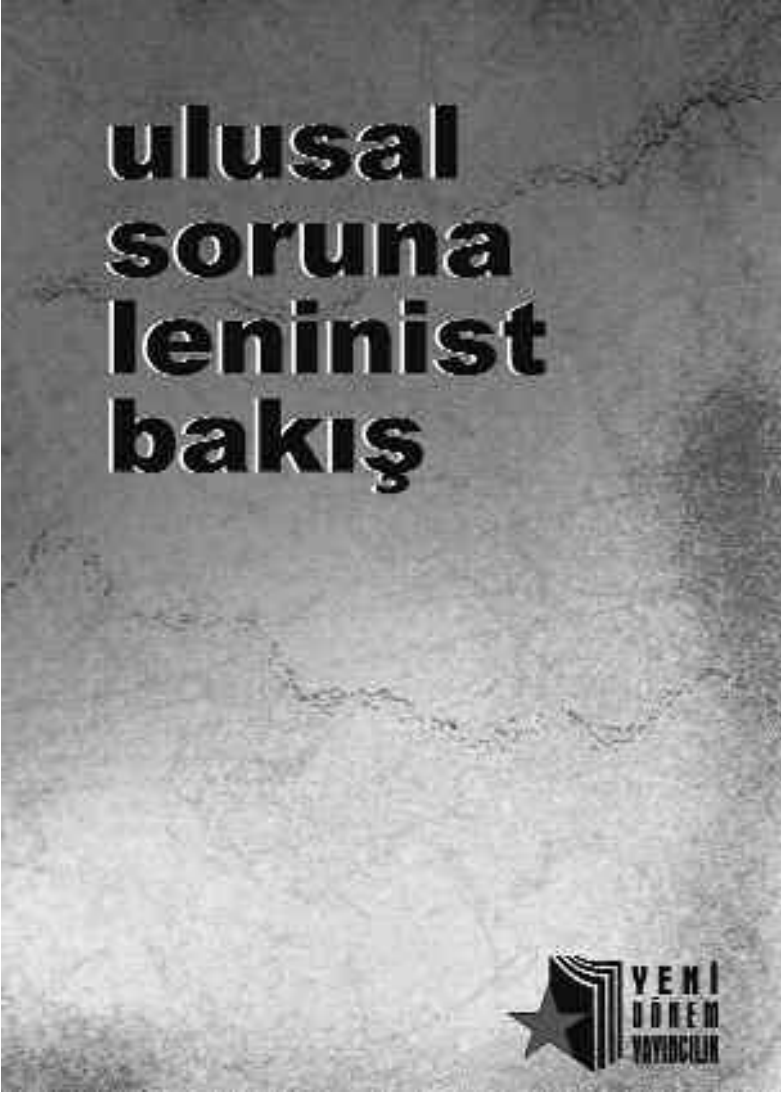
Bir mitingün başarısı için, bir etkinliğin başarısı için... A’dan Z’ye herkes harekete geçmeli, çevresini harekete geçirmeli; atıl kapasiteyi dinamik hale getirmelidir. Herkesi bir işin ucundan tutturmayı başarmak zorundayız. Bardakla su taşıyabilecek olana bardakla, kovayla su taşıyabilecek olana kovayla su taşıtabilmeliyiz. Herkesi yeteneklerine göre yerli yerinde istihdam ettiğimizde geriye sadece verilen işin yapıp yapılmadığının denetlenmesi kalır -ki bu da zor bir şey değildir-ama olmazsa olmazdır.

Eğer kolektif bir ruhla çalışılmaz, örneğin bir yer ya da bölge, canla başla çalışırken, diğer yerler teklerse, hem çalışmalardan sonuç almak zorlaşır, hem kendi içinde kolektif anlayış sakatlanır. Kolektif ruhu canlı tutmak için, her dişlinin aynı tempoyla çalışması, bir dinamo gibi hedefe kilitlenmesi gerekiyor. Kuşkusuz herkesin kapasitesi farklıdır; bunu bileceğiz ama herkesten de yetenek ve kapasitesini artırmasını isteyeceğiz. Eski tempoyla yeni dönemi karşılamak, devrimi pratik olarak örgütlemek mümkün değildir. Hareket geliyor ve gelişecektir; ve elbette bunun sancıları da yaşanacaktır. Hiçbir gelişme sancısız olmaz; ama küçük başarılar, yapabileceğimize olan güveni güçlendirecek; her birimize umut ve iyimserlik aşılacaktır. Ve başarılar daha büyük başarıları getirecektir. Zafere kadar sürecin diyalektik gelişimi böyle olacaktır.

Bütünlüklü düşünmek, aynı zamanda, yaptığımız her eylemin bütüne ne kattığını düşünmektir. Bu artık başarının ölçütü durumundadır. Her birimiz kendimizi çalışma alanımızda başarılı görebiliriz; ama kriter alınması gereken ölçüt, bunun bütüne ne kattığı, kolektif anlamda bizi ne kadar geliştirdiği olmalıdır. Ancak kolektif bir sorumluluk bilinciyle bu sağlanabilir.

Bütünlüklü düşünmek aynı zamanda, bu kendimiz de olabiliriz, bir kişi hakkında değerlendirme yaparken, onun bütün yaşamını, artılarını ve eksilerini birlikte değerlendirmektir. Bu konuda mükemmeliyetçiliğe düşmeden, herkesi sınıflar mücadelesi içindeki yerine göre, yapabildikleri ve yapamadıklarıyla, objektif olarak değerlendirmek gerekir. Sadece bu konuda değil, her konuda objektifliği elden bırakmamalıyız. Bu bizi değerlendirme yaparken hata yapmaktan alıkoyacaktır.

Bir şeyi daha ekleyerek bitirelim: eylemlerimizin dünya proletaryasının yüzyıllardır süren devrim ve komünizm mücadelesinin bir parçası olduğunu unutmamalıyız. Biz uluslararası komünist hareketin bir parçasıyız. Bu nedenle hiçbir zaman yerel bir mantıkla düşünmemeliyiz. Hele de günümüz dünyasında; artık en küçük bir eylemin bir anda bütün bir dünyanın gündemine girmeye yettiği bir dönemde; dünya “küresel bir köy”e dönüşmüşken..□

Kitaplarımızı Yayınevimizden temin edebilirsiniz

Zindan Türkü Söylüyor

Dört gün savaşlarının ardından o destansı yürüyüşe tanıklık eden mektuplar

Ayışığı Sanat Merkezi
Devinim Tiyatro Atölyesi
(Yoldaş Mektuplar)

19 Aralık 2009 Cumartesi
Saat: 16.00

**AYIŞIĞI
SANAT
MERKEZİ**

İstiklal Cad. Rumeli Han 88/11
Beyoğlu / İstanbul
0212 249 44 43

DEĞİŞİKLİK:

**YAYINEVİMİZİN TELEFON VE FAKS NUMARALARI DEĞİŞMİŞTİR.
YENİ NUMARAMIZ AŞAĞIDAKİ GİBİDİR**

TEL-FAX : 0 212 533 32 57

E-POSTA: info@mucadelebirligi.com, mucadelebirligi@hotmail.com

TEKEL İŞÇİLERİ YENİDEN ANKARADA

